

THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be addressed to
MR. R. SCHAAFSTMA
524 Henry Ave., S. E.
Grand Rapids, Mich.

EDITORIAL STAFF

Editors—Rev. H. Hoeksema, Rev. G. M. Ophoff,
Rev. Wm. Verhil, Rev. G. Vos.
Associate Editors—Rev. A. Cammenga, Rev. P.
De Boer, Rev. M. Gritters, Rev. B. Kok, Rev.
C. Hanko, Rev. G. Lubbers, Rev. R. Veldman,
Rev. H. Veldman.

Communications relative to contents should be addressed to
REV. H. HOEKSEMA
1139 Franklin St., S. E.
Grand Rapids, Mich.

Vol. XV, No. 22. Entered as Second Class mail matter at Grand Rapids, Mich.

SEPTEMBER 15, 1939

Subscription Price \$2.00

MEDITATION

Divinely Distinguished

But we are bound to give thanks always to God for you, brethren, beloved of the Lord, because God hath from the beginning chosen you to salvation through sanctification of the Spirit and belief of the truth: Whereunto he called you by our gospel, to the obtaining of the glory of our Lord Jesus Christ.

II Thess. 2:13, 14.

But!

Amazing contrast!

Similar to that which is found in the second chapter of First Peter, where the apostle writes about those that are appointed to stumble over the Stone and then addresses the Church: "But ye are a chosen generation"

So here.

Both the context and the text speak of a work of God. What else could create sharp and amazing antitheses. God is light. . . . and there is no darkness in Him. And this is why He creates the light. . . . and forms the darkness!

Hence, the "but".

For, in the preceding the apostle had written about the work of God with respect to the Antichrist and his world; here he speaks of the work of God in His own, the elect, "the beloved of the Lord". In the context he spoke of a work of God the result of which was a strong delusion, so that men should believe a lie; here he speaks of His sanctifying Spirit and His efficacious calling unto the belief of the truth. There the delusion and belief of the lie must end in the damnation of all that had pleasure in unrighteousness; here the calling unto the belief of the truth has its purpose in the ob-

taining of salvation, the glory of the Lord Jesus Christ. . . .

How beautifully the Church is distinguished, when viewed in contrast to the antichristian world!

Distinguished by grace!

Chosen, called, sanctified, glorified by grace!

Divinely distinguished!

Unto salvation!

And more specifically: to the obtaining of the glory of our Lord Jesus Christ!

For these two, *salvation* and *the obtaining of the glory of the Lord Jesus Christ*, are very closely related, refer to the same thing. They may, indeed, be distinguished. Salvation is the more general, the more comprehensive term of the two; the "glory of our Lord Jesus Christ" the more specific term, looking at salvation from the viewpoint of its final realization and perfection. But the two can never be separated. Salvation is the obtaining of the glory of our Lord Jesus Christ. And the latter is salvation.

Glorious distinction! !

Chosen unto salvation! Chosen, sanctified, called unto the obtaining of the glory of our Lord Jesus Christ!

Salvation comprehends the whole of that work of God in Christ by which the sinner, the whole Church, the whole creation in the organic sense of the word, is lifted from the depth and darkness of guilt and sin and condemnation, of corruption and death and the slavery of sin, of the curse and vanity, into the glory of the heavenly kingdom, the glorious liberty of the children of God, eternal life, perfect knowledge of God, perfect righteousness, perfect holiness, participation in the divine nature, friendship and fellowship on the heavenly plane with the living God in the new heavens and the new earth. It is the divine work that was promised from the beginning of the world, that was centrally realized in the cross and resurrection and

exaltation of our Lord Jesus Christ and is perfect in Him; that is wrought in its firstfruits in the hearts of the believers in this world, when they are regenerated and sanctified and called out of darkness into His marvellous light; but that shall not be finished and manifested in all its beauty and perfection until we are glorified body and soul, the whole Church is gathered in, the new heavens and earth are formed, in which righteousness shall dwell.

Until Christ shall appear!

For then we shall obtain His glory!

And in the obtaining of the glory of the Lord Jesus Christ salvation shall have reached its end, its final perfection.

The glory of our Lord! !

All glory is of God. Apart from His glory there is no glory. It is as the Lord taught us to say in the doxology of the perfect prayer: Thine is the glory!

For, glory is the radiation of infinite goodness and perfection. And there is none that is good, that is infinitely perfect, save God Himself. He is the perfect One. In Him are all the perfections that are. And in Him they are infinite. There is no end to His perfections. He is a light and there is no darkness in Him at all. He is knowledge and wisdom, He is righteousness and holiness, He is truth and justice, He is love and grace and mercy. And, therefore, He is glorious. For, glory is the shining forth, in Himself or without, of His infinite virtues.

And this glory is also Christ's.

There are no two glories, the glory of God and the glory of the Lord Jesus Christ. On the contrary, these two are one. For, the glory of God is given to Jesus Christ our Lord, so that it radiates from and through His human nature. In Him dwelleth all the fulness of the Godhead bodily! And mark you well: all the fulness. Not merely a part of it. It is not so, that you can separate the divine virtues into two or more groups and say that one group of these divine perfections are imparted to the Lord, while others are withheld from Him. All the fulness of the Godhead dwells in Him bodily. The perfect revelation of God is He. In the highest possible, though still creaturely measure, the divine virtues are imparted to and shine forth in and through the human nature of the Lord. God's knowledge and wisdom, God's righteousness and holiness, God's beauty and grace and mercy, God's power and authority,—all are imparted to the Lord. He is clothed with them. That is the glory of the Lord!

And it is in a very particular sense His glory.

For, it shines forth through Him from within!

He is the eternal Son, God of God, in human nature. And from within the beauties of the Most High are, in a creaturely, yet in the highest possible degree, imparted to that human nature.

In His humiliated condition this glory was hid. Occasionally it would flash forth in His Word of power

and eternal life, and in His marvellous works, so even that sinful men would fall down in worship and implore Him to depart from them. Yet, in His state of humiliation His human nature could not be bearer of this glory.

Prophetically it shone forth when His figure was transfigured on the Mount. For, there, the disciples beheld His glory, a glory as of the only begotten Son of God!

And when He is risen from the dead, and received up into heaven, and all power in heaven and in earth is given unto Him, that glory is fully realized.

The obtaining of that glory is the perfection of salvation!

For, we shall share it!

Always, indeed, it will be the glory of our Lord Jesus Christ, never ours. For, He merited it through His suffering and death and resurrection; and He possesses it in Himself as the eternal Son of the Highest. Yet, also to His people He will impart it. To them also will be given perfect righteousness, holiness, wisdom and knowledge, power and authority, heavenly beauty. And that to each one of the redeemed saints according to the measure of his capacity and according to his position and name in the eternal Kingdom.

The fulness of the glory of Christ will be reflected in all the thousands upon thousands of the glorified saints!

It will be the glory of God in the Lord Jesus Christ, shining forth from the whole Church!

That will be glory indeed!

Blessed distinction!

Divinely distinguished!

For, even as there is nothing in that glorious end unto which we are distinguished, so the way in which that distinction is realized is wholly God's.

It is He, that sanctified us through His Spirit, and it is He that called us unto belief of the truth! He chose us unto salvation *through sanctification of the Spirit and belief of the truth, whereunto He called us*. . . .

Sanctification and belief of the truth!

By the one we possess our salvation, the glory of our Lord Jesus Christ, *in principle*; by the other we even possess it all by faith and hope! For, sanctification is the divine work of the Holy Spirit whereby we are delivered from the power and pollution and dominion of sin, and receive the beginning of a new life, the firstfruits of all the spiritual blessings in Christ, a new light, a new knowledge, a new righteousness and holiness, new power to fight the good fight even unto the end. And this sanctification reveals itself in us exactly as the beginning of perfection.

It is perfection in principle. It is perfection in the midst of imperfection. It is the Spirit surrounded by the flesh. It is holiness in the midst of corruption. And, therefore, it reveals itself as fighting, always fighting to have dominion in our whole life. It expresses itself in sorrow over sin and hatred of all corruption, and in a new delight after God.

It is the beginning of the obtaining of the glory of our Lord Jesus Christ.

And, yet, even now we possess that final salvation!

For, we have been called unto the belief of the truth! And the truth is the gospel, the Word of God concerning His Son, setting forth the fulness of that salvation we have in Christ, and assuring us of the divine purpose to realize that glorious salvation unto us. And belief of that truth is the activity of the saving faith in the Lord Jesus Christ as it embraces that gospel, appropriates all its promises, relies upon it in life and death, so that the believer is saved by hope!

Unto that belief of the truth we are called.

Called by the gospel.

Called by God. For, He called us through the gospel.

The gospel is more than a mere presentation, it is more than a mere setting forth of the salvation in Christ. It is more than a mere offer. It is a calling. It addresses itself to you. It calls you to believe the truth. It does not merely say that there is perfect righteousness, but it calls you into the state of that righteousness. It does not simply set forth the meaning of the spiritual blessing of forgiveness, but it assures you of it, it binds it upon your heart: thy sins are forgiven! It does not only explain to you the glory of the resurrection, but it calls you into that glory. It calls: come unto me and I will give you rest! Come to the waters and drink! Forsake your way and taste that the Lord is merciful and that he abundantly pardons!

And that gospel is His Word!

Nay more; it is He that calls us through that gospel.

For, otherwise we would not hear and believe and embrace the promise and have eternal life and the glory of the Lord Jesus Christ. So foolish are we; so darkened in our understanding; so perverse of will that we refuse to heed that blessed call of the gospel.

But He calls!

And when He calls we hear and believe the truth and are saved.

Glorious, divine distinction!

Adorable source!

For, why, O why should He thus sanctify us and

call us to believe the truth unto the glory of the Lord Jesus Christ?

Does He not give unto others a strong delusion so that they believe a lie and are damned?

Why, then, should He call me and you to believe the truth unto the obtaining of salvation, the glory of our Lord? You say: we are beloved of the Lord. And truly, thus the text instructs us. And because we are beloved of Him He sanctifies and calls us unto the belief of the truth, that we might obtain that unspeakable glory. But does not the question return with double emphasis: why? Why should we be loved of Him, while others are not?

What is your answer?

Will you have the courage to stand before His face and reply: because I made myself more worthy of that love, and, therefore, of that divine distinction than others? Will you, indeed, pretend to search for the answer to this question in yourself? . . .

God forbid!

There is but one answer: the divine distinction is and remains divine, purely divine even to its very beginning, to its eternal source: He hath chosen us!

More cannot be said.

Indeed, there are who would read the words of the text differently. They call attention to the fact, that in the original the word that was translated "hath chosen" does not signify election at all, but literally means: "hath taken". And so they would render the text: He hath taken you from the very beginning of my preaching of the gospel to you. But first of all, it must be remarked that the translators were not in error when they rendered the original word by "hath chosen". For, the form of the word denotes a taking for oneself, for one's own possession, and, therefore, a preference, a choosing. And, secondly, when the Scriptures speak of "the beginning" without any further modification, it must be taken in its strict sense, as referring to the beginning of all things.

There, then, is the answer.

From the very beginning God took you unto Himself, made you His portion, His peculiar possession, preferred you!

When He created the world He had His mind on you, that you might be His own and obtain the glory of our Lord Jesus Christ! With a view to you He created all things. With a view to your glory in Christ He ruled all things ever since!

What shall we say then?

What else can we say than: Thanks be to God!

Of Him and through Him and to Him all things are! Glory to Him!

Forever!

H. H.

EDITORIALS

Hoe Ds. Zwier Reageert

Toen ik van mijn vacantie thuiskwam, merkte ik, dat Ds. Zwier begonnen was met een nieuwe series artikelen onder het opschrift "Anthropomorphisme?"

En kennis nemende van den inhoud dier artikelen kwam ik al spoedig tot de ontdekking, dat het opschrift weinig meer bedoelde te zijn dan een kapstok om er allerlei stekelige en nijldige opmerkingen aan mijn adres aan op te hangen. Zoo'n groot gedeelte van dien inhoud is hieraan gewijd, dat het mij verwondert, dat zelfs de publicatie-commissie er geen stokje voor steekt en Zwier er aan herinnert, dat hij benoemd werd om te schrijven over *Dogmatische Onderwerpen*.

Ik kan dat niet erg ridderlijk vinden.

We hebben er lange jaren naar uitgezien, dat men van Christelijke Gereformeerde zijde de methode van doodzwijgen, lang gevolgd, zou laten varen en de dingen eens grondig ging bespreken.

Maar zooals Ds. Zwier de dingen bespreekt hebben we het zeker niet bedoeld.

Bij hem ontbreekt ten eenenmale alle grondige bespreking der kwesties.

Op geen enkel argument gaat hij ooit in.

In onze laatste artikelenreeks tegen zijn voorstelling van "Gods Algemeene Goedheid" hebben we allerlei gronden uit de Schrift aangevoerd, om aan te toonen dat die voorstelling onhoudbaar is. We hebben het zwakke van zijn exegese van sommige teksten aangetoond. Wilde Ds. Zwier nu weer schrijven, dan zou men met eenig recht mogen verwachten, dat hij op onze bezwaren inging en zijnerzijds aantoonde, waarin onze redeneering of uitlegging der Schrift mank ging. Bedoelde hij dit niet te doen, dan was het veel beter, dat hij zweeg.

Maar hij doet geen van beide.

Hij meent iets te moeten zeggen. Maar van grondige bespreking ontdekt men geen spoor. Hij schijnt te meenen, dat hij het doel, dat hij zich met zijn schrijven voor oogen stelt, veel beter bereiken kan, door enkele stekelige en ook onware opmerkingen aangaande ons te maken.

Dit alles ligt natuurlijk voor zijn eigen verantwoording.

Maar ridderlijk is deze wijze van doen zeker niet.

En ze laat ook den indruk van zwakheid.

Want wie zich sterk gevoelt, zoekt zijn heil niet in hachelijke opmerkingen.

Ik begin te gelooven, dat Ds. Zwier het zwakke van zijn standpunt zeer diep gevoelt.

H. H.

AVERECHTSCHER VERKLARING?

Intusschen moet ik, zal Ds. Zwier de dingen niet heelemaal scheef trekken, wel op sommige van zijne opmerkingen ingaan.

Allereerst is daar zijne bewering, dat wij een averechtsche verklaring geven aan de "Drie Punten". Wij leggen er een beteekenis in, die ze niet hebben, die nooit door de Synode der Christelijke Gereformeerde Kerken er in werd gelegd, en door haar leiders er ook nimmer aan werd toegeschreven.

Hij schrijft:

"Want de 'Drie Punten' zijn en willen niets anders zijn, dan nadere verklaringen van de Belijdenis der Gereformeerde Kerken. Wat de Protestantsche Gereformeerde broeders ervan gemaakt hebben, nemen we geenszins voor onze rekening. Zij staren zich blind op een averechtsche verklaring, die zij aan deze drie punten, en vooral aan het eerste punt, willen opdringen. Die wanverklaring wijzen we, niet zonder eenige droefenis en verontwaardiging van de hand. We laten ons geen opvatting in de schoenen schuiven, die de onze niet is". *De Wachter*, 25 Juli, 1.1.

In een later artikel:

"Wat de 'Drie Punten' betreft, meent Ds. Hoeksema het alleen te weten. Hij meent ons beter te kunnen zeggen, wat ze beteekenen, dan wij het zelf weten. En al verklaren we ook honderdmaal, dat we zijn averechtsche interpretatie geenszins aanvaarden, het baat niets. Hij volhardt in zijn beschuldiging, dat wij van de Gereformeerde leer zijn afgeweken. Hij spant de vierschaar, wijst ons het bankje der aangeklaagden en noodigt ons uit daarop te gaan zitten". *De Wachter*, 15 Aug. 1.1.

Begrijp ik nu Ds. Zwier goed, dan is het zijn overtuiging, dat er bij ons misverstand is aangaande de beteekenis der "Drie Punten". Wij verstaan ze niet goed. Wij leggen ze verkeerd uit. Maar indien dit werkelijk zijn overtuiging is, wat kon hij ons en de kerken dan toch een dienst bewijzen, door eens duidelijk en scherp ons te zeggen, waarin onze verklaring der "Drie Punten" afwijkt van de eigenlijke strekking dier punten, verkeerd uitlegt, wat er letterlijk staat, in conflict komt met de duidelijke bedoeling der Synode van 1924 en met de verdere verklaring, die van die punten gegeven werd door de Synode van 1926, zoowel als met de verklaring, die gegeven is door mannen als Berkhof, H. J. Kuiper, Lijzenga en ook door Zwier zelf.

Zoodra het ons duidelijk wordt, dat wij de "Drie Punten" altijd verkeerd hebben opgevat, en dat ze waarlijk niet zoo gevaarlijk zijn, als wij thans overtuigd zijn, dat ze zijn, is, wat ons betreft, de weg tot hereeniging open.

Laat Ds. Zwier het ons dan een duidelijk zeggen.

Hij schrijft wel, dat het niets baat, al doet hij dit

ook honderdmaal. Maar hierin bewijst hij slechts, dat hij ons niet kent. Laat hem het slechts *eenmaal* doen.

Ik bedoel natuurlijk niet, dat hij eenvoudig de verklaring zal afleggen, dat hij onze interpretatie der "Drie Punten" niet aanvaardt, dat wij ze verkeerd uitleggen; maar dat hij: 1. Duidelijk en scherp het verschil aangeeft tusschen onze verklaring der punten en hun eigenlijke beteekenis; en 2. Dat hij ook met de stukken bewijst, dat wij die punten altijd verkeerd hebben verklaard. Dit laatste is niet moeilijk. Er zijn genoeg verklaringen van die punten aangeboden hunnerzijds en onzerzijds.

Ik ben echter overtuigd, dat Ds. Zwier dit niet zal kunnen doen.

En eigenlijk verwondert het mij een beetje, dat hij thans nog den moed heeft om dit te schrijven, en dan nog wel bepaaldelijk aan het adres van Dr. Schilder.

Meent dan Ds. Zwier, dat Dr. Schilder op de conferentie waar hij ook tegenwoordig was, niet scherp heeft geluisterd en opgemerkt, wat er voorviel? Het zal toch ieder, die met hem in aanraking is gekomen tijdens zijn bezoek aan ons land wel zijn opgevallen, dat hij een bijzonder scherp opmerkingsvermogen bezit. Als hij er zelf bij is, dan draait men hem zeker geen rad voor de oogen.

Welnu, Dr. Schilder was er bij, toen Ds. Zwier, die op de conferentie de rol van "stille luisteraar" blijkbaar bedoelde te spelen, schier gedwongen werd om ook eens wat te zeggen, en toen hij dezelfde opmerking maakte, die hij nu aangaande ons misverstand ten opzichte van de "Drie Punten" maakt in *De Wachter*. Hij was er ook bij, toen ik hierop terugkwam en Ds. Zwier verzocht om eens duidelijk te maken, waarin dit misverstand bestond, en tevens hem in zijn aangezicht zei, dat hij dit zoogenaamde verschil tusschen onze verklaring der "Drie Punten" en hun eigenlijke beteekenis, nimmer zou kunnen aantonen. En hij was er ook bij, toe Ds. Zwier hierop zweeg als het graf.

Doch misschien heeft hij intusschen hierover nagedacht.

Laat het hem dan nu doen.

We nemen hetgeen hij hierover zal schrijven gaarne over.

H. II.

EEN DOEKJE VOOR 't BLOEDEN.

Ds. Zwier heeft ook een zijn conscientie blijkbaar bevredigende reden gevonden, waarom Christelijke Gereformeerden en Protestantsche Gereformeerden niet met elkander kunnen confereeren om de dingen, die ons van elkander scheiden grondig te bespreken.

Het kost hem een uitgerekte redeneering om deze reden aannemelijk voor te stellen, maar om hem recht te doen moet ik heel de redeneering wel aanhalen. On-

der "Dogmatische Onderwerpen" en de sub-titel: "Anthropomorphisme?" vinden we het volgende:

"Hoe kalm en bedaard hij zich in het bijzijn van Dr. Schilder op de 'Pacifatie van Pantlind' ook moge hebben uitgelaten (en daar geven we hem gaarne crediet voor) als hij zijn hart lucht geeft (en dat doet hij nog steeds, b.v. in de laatste nummers van de *Standard Bearer*), dan is er bij hem van eenige toenadering niets te bespeuren.

"Die toenadering zou zich dan toch in de eerste plaats wel moeten openbaren in den goeden wil om ons te begrijpen. Maar juist daaraan ontbreekt het hem. Hij volhardt in zijn pogingen, om ons als Pelagianen en Arminianen te brandmerken.

"Zoolang hij dat doet, en bovendien in 't minst geen berouw toont over zijn zonde van scheurmakerij, komt er van conferentie, laat staan nog van pacificatie, nimmer iets terecht.

"Het is jammer—het spijt me vooral om Dr. Schilder—maar zoo staan de zaken.

"In antwoord op de vraag van een belangstellend lezer dient hiervan, vóór we verder gaan, nog iets meer gezegd.

"Eenige nadere verklaring wordt begeerd van hetgeen ik in het eerste artikel van deze reeks schreef en hierboven zakelijk herhaalde, dat we niet met elkaar kunnen praten en van elkaar kunnen leeren, zoolang Ds. Hoeksema niet met ons op den bodem der Gereformeerde Belijdenis wil gaan staan. Kunnen we desniettenstaande niet met elkander confereeren?

"Gaarne voldoe ik aan die begeerte, want ik stel er prijs op goed begrepen te worden.

"Zie, de zaak staat zoo, dat Ds. Hoeksema beweert op Gereformeerden bodem te staan. We zullen dat niet ontkennen (zelfs de Synode van 1924 heeft, zooals we weten, dat niet ontkend) en zijn bereid op die basis met hem van gedachten te wisselen. Gereformeerde menschen, ook al hebben ze een verschillenden kijk op sommige leerstukken, willen gaarne daarover eens met elkander praten en van elkander leeren.

"Maar nu komt Ds. Hoeksema en schuift ons van dien Gereformeerden bodem af in het Arminiaansche sop (of liever, hij tracht dat te doen) en zegt: Ziezo, nu wil ik, Gereformeerd mensch, met u, Arminiaansch mensch, wel eens praten. Ik zal u in de Gereformeerde leer onderwijzen en mijn best doen u van uw Arminiaansche kwaal te genezen.

"Nu is het toch wel duidelijk, nietwaar, dat we op die basis nooit dichter bij elkaar zullen

komen, maar dat de verwijdering al grooter zal worden. Gereformeerden en Arminianen kunnen niet gezamenlijk arbeiden aan de ontwikkeling der Gereformeerde waarheid. Op het standpunt van onzen geachten opponent is alle samenwerking eenvoudig onmogelijk.

“Daarom schreef ik, dat zoolang Ds. Hoeksema ons niet naast zich wil dulden op den Gereformeerden bodem, hij zelf het ons onmogelijk maakt met hem samen te werken.

“Dr. Schilder, daar ben ik zeker van, zal daar heel goed in kunnen komen. Want heeft hij zelf niet in de laatste jaren een dergelijke ervaring opgedaan?

“De Generale Synode van de Gereformeerde Kerken in Nederland benoemde in 1936 een “commissie van acht” tot bestudeering van de leergeschillen, die aldaar gerezen zijn. Eén van die geschillen betreft de leer der gemeene gratie. In die commissie werden, zoals wel vanzelf sprak, benevens andere bekwame theologen, ook benoemd de beide professoren in de dogmatiek.

“Maar zie, wat gebeurt er nu?

“Vóór de commissie nog goed en wel met haar arbeid kon beginnen, publiceert de dogmaticus van de Vrije Universiteit een brochure over de algemeene genade, waarin hij den dogmaticus van de Theologische Hoogeschool beschuldigt van afwijking van de Gereformeerde leer.

“De heeren waren benoemd om met elkander samen te arbeiden in het onderzoek van de punten, waaromtrent verschil gerezen was, en deze te toetsen aan Schrift en Belijdenis. Maar zonder het resultaat van dat onderzoek af te wachten, stelt het eene lid der commissie het andere lid in staat van beschuldiging. Hij komt met zulk een ernstige aanklacht, dat *ze, als ze bewezen kon worden*, wel op een kerkelijke procedure zou moeten uitloopen. Want een professor, die ongereformeerde leer onderwijst aan de aanstaande bedienaren des Woords, en dat nog wel aan de eigen Theologische Hoogeschool der kerken, zou niet geduld kunnen worden.

“Nu, Prof. Schilder kan zich wel verweren, en dat heeft hij ook gedaan. Hij heeft de beschuldiging op mijns inziens volkomen afdoende wijze weerlegd en den aanval afgeslagen.

“Maar het is te begrijpen, dat er ondertussen in de commissievergaderingen niets terecht gekomen is van samenwerking tusschen aanklager en aangeklaagde. Prof. Hepp heeft die samenwerking eenvoudig onmogelijk gemaakt. En Prof. Schilder heeft er terecht

voor bedankt, op het bankje der aangeklaagden zitting te nemen.

“Welnu, professor, zóó staat de zaak ook hier bij ons.

“Uw ervaring was de onze.

“Uw houding is de onze.”

Tot zoover Ds. Zwier.

Nu is het zeer te betreuren, dat Ds. Zwier thans eerst tot de ontdekking is gekomen, dat we eigenlijk op de door hem genoemde voorwaarden alleen kunnen confereeren. Ik zal eerst berouw moeten toonen over mijn zonde van scheurmakerij; zal toenadering moeten openbaren, zal moeten bekennen (want hierop komt het neer), dat de “Drie Punten” Gereformeerd en niet Arminiaansch zijn. Ik zeg, dat het uiterst jammer is, dat hij dit alles zoo laat heeft uitgedacht.

Had hij dit alles geweten vóór de conferentie, die reeds gehouden werd, en waren dan deze voorwaarden duidelijk genoemd in het verzoek, dat ons door enkele der Christelijke Gereformeerden werd toegezonden om een samenspreking te houden, dan was er van die conferentie niets gekomen.

Ds. Zwier zag dit toen echter nog niet in.

Hij heeft er althans niets van geopenbaard. Niet alleen kwam hij onvoorwaardelijk op de conferentie en liet hij daardoor den indruk, dat het hem er werkelijk om te doen was de dingen onderling te bespreken; maar ook kan hij thans nog duidelijk in mijn referaat lezen op welken grondslag ik meende, dat we konden confereeren. Hij mag dan suggereeren, dat ik “in het bijzijn van Dr. Schilder” mij een beetje extra goed heb gehouden, maar hij zal mij zeker moeten toestemmen, dat ik mij duidelijk en scherp heb uitgesproken en de dingen niet onder stoelen of banken heb geschoven. En uit dat referaat kon Ds. Zwier duidelijk vernemen, dat mijn voorwaarden voor eene conferentie precies tegenover de zijne stonden, zooals hij die thans openbaart. Maar toen gaf Ds. Zwier geen kik!

Daarom ga ik van de veronderstelling uit, dat hij dit alles eerst later heeft uitgedacht.

Het verloop van de conferentie is hem misschien een spoorslag geweest om iets te vinden, op grond waarvan men met een schijn van recht verder confereeren zou kunnen weigeren.

Dat dit wel zoo moet zijn is des te meer duidelijk uit het feit, dat Ds. Zwier met ons besloot om ongeveer twee maanden na datum der eerste conferentie weer samen te komen!

Maar hij is ongetwijfeld gedachtig geweest aan het spreekwoord: “een ezel stoot zich geen tweemaal aan denzelfden steen”.

Intusschen noem ik dat een doekje voor het bloeden.

Niemand, die met de zaken op de hoogte is en eerlijk wil oordeelen, zal het mislukken der conferentie op mijn rekening willen schrijven. Want feit is, dat ik juist dagen er aan gewerkt heb, om de conferentie

te doen gelukken, dat ik een referaat aan de conferentie heb voorgelezen, waarin ik duidelijk om bespreking en kritiek verzocht, maar dat de Christelijke Gereformeerde broeders zich van alle werkelijke bespreking schuw hebben betoond. Natuurlijk, indien het de bedoeling was om oppervlakkig lieve broeder te spelen, dan heb ik de boel in de war gestuurd; maar was het de bedoeling om een open en ronde en grondige bespreking te houden over de dingen, die ons van elkander scheiden, dan zijn Ds. Zwier c.s. de oorzaak, dat die bespreking op een totale mislukking is uitgelopen.

Als Ds. Zwier zich langzamerhand een ander voorstelling heeft gevormd van de toedracht der zaak, laat hem dan nog maar eens de notulen der conferentie lezen.

Voorts zal het ook ieder duidelijk zijn, dat de vergelijking, die Ds. Zwier tracht te maken tusschen onze verhouding hier en die tusschen de doctoren Schilder en Hepp in Nederland kant noch wal raakt.

Dr. Schilder en Dr. Hepp zaten in een en dezelfde commissie, door de Synode benoemd om "meeningsgeschillen" in te denken en daarover rapport uit te brengen op de aanstaande Synode. Ze zijn leden in hetzelfde kerkverband. Ze zijn professoren "in good standing". En inmiddels hield Dr. Hepp niet op publiekelijk die "meeningsgeschillen" voor te stellen als afwijkingen van de belijdenis, en zijne mede-commissieleden van die afwijkingen te beschuldigen. Het lag wel in den aard der zaak, dat hierdoor van te voren de eenheid der commissie gebroken was en van een gezamenlijk rapport geen sprake kon zijn.

Doch bij ons staat de zaak heel anders.

Wij *zijn* gescheiden. Wij wonen niet meer onder één kerkelijk dak. En de oorzaak van het gescheiden leven ligt in de "Drie Punten", op grond waarvan de Christelijke Gereformeerde Kerken ons uit heur gemeenschap hebben gebannen, en die wij nimmer kunnen onderschrijven, omdat ze naar onze innige overtuiging afwijken van de Gereformeerde waarheid. Wij zijn dus geen broeders in hetzelfde kerkverband, die geroepen worden om over meeningsgeschillen te confereeren, maar wij zijn broeders in verschillend kerkverband, die vrijwillig wilden confereeren om te zien of de oorzaak van scheiding uit den weg geruimd zou kunnen worden.

Dr. Hepp had dus geen recht, onder het synodaal besluit, zijne mede-commissieleden openlijk van dwaling te betichten. Wilde hij wel op het standpunt gaan staan, dat hij daartoe recht had, dan kon hij in die commissie niet dienen.

Maar zullen wij confereeren om samen te komen, dan kunnen we dat slechts doen op grond van de Gereformeerde belijdenisschriften. En dan moeten we uiteraard wel beginnen vanuit een geheel verschillend standpunt ten opzichte van de "Drie Punten". Ik noem die punten Arminiaansch, zooals ieder kan weten, en ben bereid dit standpunt te motiveeren op eene conferentie.

Dat is mijn goed recht. Zwier c.s. willen die punten Gereformeerd noemen, en beweren bereid te zijn om dat standpunt te verdedigen. En dat is hun goed recht. Zullen we dus confereeren, dan moeten we daar *beginnen*. Brengt samenspreking ons dan dichter bij elkander en ten slotte samen, dan danken we God.

Maar we stemmen het Ds. Zwier volmondig toe, dat er op zijn voorwaarden nooit iets van verder confereeren komen zal.

Hij wil confereeren, zooals de kat met de muis confereert.

Wij moeten eerst toenadering openbaren; we moeten eerst ophouden hen (en dat wil zeggen de "Drie Punten") ongereformeerd te noemen; en we moeten eerst berouw toonen over onze zonde van scheurmakery.

Mocht men van Christelijk Gereformeerde zijde met deze voorwaarden door Ds. Zwier gesteld instemmen, dan behoeven we over verdere conferenties niet eens te spreken.

Trouwens na onze ervaring op de eerste conferentie verwondert het ons niet, dat men een doekje voor 't bloeden heeft gezocht en gevonden.

Heelemaal niet! !

H. H.

KOKEND BLOED EN BROEDERLIJKE TOON.

Onder "Anthropomorphisme" krijgen we ook een tamelijk lange uitweiding over "kokend bloed".

We laten haar hier volgen:

"Waar de kalmte ontbreekt, is de logica gewoonlijk ver te zoeken.

"Zoo staat het ook weer met die laatste artikelen van Ds. Hoeksema, die hij aan den schrijver van deze rubriek geadresseerd heeft. Tot twee malen toe heeft hij daarin eerlijk erkend, dat zijn bloed somtijds begint te koken, als hij met ons aan 't polemiseren is.

"Dat is erg jammer. Het spijt ons zeer, maar we kunnen 't waarlijk toch niet helpen, dat hij zijn kalmte niet kan bewaren. Tot zijn eigen profijt dient hij zijn geest te leeren beheerschen.

"Behalve een enkele uitdrukking, die nu juist niet bepaald broederlijk was en die we daarom later met betuiging van leedwezen hebben teruggenomen, meenen we tot dat "koken" geenerlei aanleiding te hebben gegeven. Zeker zijnde van onze zaak, konden we schrijven met kalmte en waardigheid. We hebben den goeden broederlijken toon steeds bewaard. En daarom spijt het ons, dat onze geachte opponent zijn kalmte niet kon bewaren.

“Maar ter andere zijde waren we toch ook weer blij met deze eerlijke beteekeenis. Ze verklaart ons, hoe het mogelijk is, dat zijn argumentatie somtijds kant noch wal raakt. Met een “kokend” gemoed jaagt men de logica op de vlucht. “Een man, die zijnen geest niet wederhouden kan, is eene opengebrokene stad zonder muur” (Spr. 25:28).

Nu is het opmerkelijk, dat Ds. Zwier ons schier nooit juist kan voorstellen. Als hij zijn lezers iets over ons mededeelt, dan is het schier altijd onjuist en onwaar.

Zoo is het ook in dit geval.

Had hij notitie genomen van hetgeen wij schreven, hij zou niet geschreven hebben: “Tot tweemaal toe heeft hij daarin eerlijk erkend, dat zijn bloed somtijds begint te koken, als hij met ons aan ’t polemiseeren is”.

Want wij schreven heel iets anders.

Wat wij schreven is dit: “Ik stem gaarne toe, dat mijn bloed soms kookte, *als ik las*, hoe Zwier voor het volk pronkte met zijn eigen kinderlijk geloof en dat op den voorgrond stelde tegenover onze weigering om te aanvaarden hetgeen de Schrift zoo duidelijk leert” etc.

Van dat “als ik las” maakte Ds. Zwier “als hij met ons aan ’t polemiseeren is”. En dit is geheel iets anders. Vooral moest dit ook Ds. Zwier wel duidelijk geweest zijn, had hij gelet op hetgeen wij verder schreven: “Wij hebben met opzet gewacht met ons antwoord tot Ds. Zwier zijn artikelenreeks beëindigd zou hebben”. En één der reden, die ik hiervoor aangaf, is dat “het niet verstandig is om aanstonds naar de pen te grijpen, wanneer iemand dingen schrijft, die den toets der waarheid niet kunnen doorstaan”. Hieruit moest het Ds. Zwier volkomen duidelijk geworden zijn, dat mijn bloed soms wel kookte, *toen ik las* hetgeen hij schreef, maar waarlijk niet meer kookte, *toen ik met hem aan ’t polemiseeren was*.

Ik wil gaarne gelooven, dat Ds. Zwier’s bloed niet gauw kookt, maar hij zal toch genoeg verstand van kokend bloed hebben, om te weten, dat bloed niet lang op het kookpunt blijft.

Hij stelt de zaak dus weer scheef voor.

Overigens zou Ds. Zwier meer recht hebben op het respekt van zijn lezers, zoo hij, inplaats van op deze slinksche wijze den indruk te geven, dat mijn kritiek op hem leed aan gebrek aan logica, hij rechtstreeks uit mijn artikelen aantoonde, waar mijn logica mank ging. Maar daar past hij wel voor op.

Mocht het hem kunnen prikkelen om een poging daartoe te wagen, dan wil ik hem hier wel zeggen, dat hij dit niet kan aantonen.

Overigens is het ook niet waar, dat mijn bloed kookte om een enkele uitdrukking, die minder broederlijk was. Dat schreef ik niet. Ik had het over Zwier’s

verkeerde voorstelling van ons, over zijn laatdunkende houding, over het feit, dat waar hij zelf nooit exegese van eenige beteekeenis levert, hij ons gedurig aanwreef, dat wij enkele vooropgezette ideeën over de exegese laten heerschen.

Zeker, bij dit alles bewaarde Zwier gewoonlijk een broederlijken toon.

Maar als een broederlijke toon niet gepaard gaat met een broederlijken inhoud, dan wordt een broederlijke toon ergerlijker dan een toon, die bij dien onbroederlijken inhoud past.

En de inhoud van Ds. Zwier’s artikelen, doorspekt als ze waren met scheeve voorstellingen over ons, was ver van broederlijk.

Ik moet dus van Ds. Zwier’s broederlijken toon en kalme waardigheid niets hebben.

Geef mij liever een man, wiens bloed soms kan koken!

H. H.

IN DE ENGTE.

Dr. Schilder deed in de laatste door mij gelezen “Reformatie” aan Ds. Zwier een vraag.

Vele van onze lezers zijn er reeds mee bekend, want “De Reformatie” wordt door velen van ons volk gelezen. Toch zullen er ook velen zijn, die dat blad niet ontvangen. Vandaar, dat we er ook in ons blad attent op maken.

Dr. Schilder schrijft als volgt:

“Dat ik graag, voor ik vragen betreffende punt 1 beantwoord, weet, wat naar de meening van den vrager zelf het eerste punt precies inhoudt, is begrijpelijk. Ds. Zwier klaagt er over, dat het eerste punt niet datgene is, wat de protestantsche gereformeerde broeders (Ds. Hoeksema c.s.) “*ervan gemaakt hebben*”. Maar temeer daarom hoop ik ons gesprek van zulke misverstanden te vrijwaren. Ik zoek gaarne waarborgen tegen misverstand. Ik wil niet zeggen: dit of dat is al of niet anthropomorph uitgedrukt, als we niet goed en duidelijk weten, WAT dit of dat precies behelst.

Om dus ook zelf maar recht op den man af te gaan, zou ik Ds. Zwier willen vragen:

Wat is punt 1? IS HET DIT:

“Het staat volgens Schrift en Confessie vast, dat er, behalve de zaligmakende genade Gods bewezen alleen aan de uitverkorenen ten eeuwigen leven, ook een zekere gunst of genade Gods is, die Hij betoont aan Zijn schepselen in het algemeen”?

OF IS HET DIT:

“Het staat volgens Schrift en Confessie

vast, dat. . . (zie boven, tot en met 'in het algemeen'), en hierin blijkt "de gunstige gezindheid Gods jegens de menschheid in het algemeen, en niet alleen jegens de uitverkorenen"?

MET ANDERE WOORDEN:

behelst punt 1 alleen "EEN ZEKERE (!!, K.S.) *gunst of genade*",

OF: behelst het OOK "DE gunstige GEZINDHEID" Gods?

Of met nog andere woorden:

moet ik punt 1 lezen zooals de synode het heeft vastgesteld (dan valt de gezindheid er buiten),

OF moet ik het schilderijtje nemen met de (commissoriale) "lijst" erbij? (dan valt de gezindheid er onder).

Ds. Zwier weet, uit wat ik reeds schreef, dat hier een kwestie van beteekenis achter zit. Eveneens, dat één van de verwijten, die men aan de groep-ds Hoeksema stelt, hierop neerkomt: ge leest er meer in, dan er staat. Maar ik ben er zelf niet zoo zeker van, dat ik aan dit gevaar ontkom. Moet de gezindheid erbij, ja dan neen? Is het "eerste punt" "een zekere gunst of genade" PLUS "de gunstige gezindheid" of ZONDER DIE? Indien ds. Zwier mij nu een verklaring geven kan, die naar zijn stellige overtuiging, dus zonder dat men mij eenig verwijt doen kan, door mij gebruikt mag worden als de authentieke meening der Chr. Ref. Church, zal ik hem dankbaar zijn, ook terwille van de vergemakkelijking van de discussie. Indien het hem niet mogelijk is, dan is het goed, dit te constateeren; dan komt er wat meer begripen over en weer, ook ter matiging of verduidelijking (dat zal er van afhangen) van het verwijt, gericht tot ds. Hoeksema, dat hij n.l. meer er in leest, dan er staat.

Ds. Zwier denke niet, dat ik me van zijn vragen af wil maken. Ik beloof hem onder vele getuigen volledig antwoord. Maar ik wil klaarheid. Temeer ook, omdat ik nog steeds dankbaar ben voor zijn protest, art. 149, tegen de besluiten van Kalamazoo. Maar in dit protest sprak ds Zwier toch tevens uit, blz. 193, het met den INHOUD der synodale uitspraak volkomen eens te zijn. Nu treft het mij, dat ds Zwier bij zijn weergave der punten in dit protest, dus reeds ter synode zelf, sprak van "de gunstige gezindheid Gods jegens de menschheid in het algemeen".

Welnu, als ik nog zinnen ontleden kan, dan beweer ik: die GEZINDHEID is NIET door de synode beleden. Ik geef evenwel dadelijk

toe, dat het er wel veel op lijkt. Laat ons dienaangaand klaarheid scheppen.

Want, dat het geen klein verschil maakt, is wel duidelijk.

Deze vraag deed mij denken aan een andere vraag, waarvoor de Joodsche leiders eens werden geplaatst, den doop van Johannes betreffend.

Ze werden er door in 't nauw gebracht.

In hun politieke overleggingen zagen ze terstond, dat er twee zijden waren aan een mogelijk antwoord op deze vraag, waarvan de eene zij al even ongewenscht was als de andere.

Zoo staat het wel eenigszins met Ds. Zwier. Hij zal bij zichzelf zeggen: Antwoord ik: "ja, gezindheid", dan zal mijn vrager zeggen: "Waarom zegt ge dan dat Ds. H. een verkeerde verklaring geeft van dit eerste punt?" Maar antwoord ik: "Neen, geen gezindheid", dan kom ik in conflict met de overige leiders der kerk. . . .

Maar hij zal toch wel moeten antwoorden.

De Joodsche leiders ontsprongen den dans en zeiden: "Wij weten het niet".

Dat kan in dit geval ook niet.

Het antwoord zal wel moeten luiden: "Gezindheid".

Maar wij zullen afwachten.

H. H.

CLASSIS WEST

De Classis, bestaande uit onze kerken West van de Mississippi, vergadert, D. V. den 20sten September, 1939, om 9 uur des voormiddags in het kerkgebouw der Prot. Geref. Kerk te Hull, Iowa. Stukken voor het agendum dienen verzonden te worden aan Mr. Ed. Vander Werff, Hull, Iowa.

Aldaar Cand. Blankespoor het beroep aangenomen heeft naar Orange City en Cand. Vis dat van Rock Valley, zal hun classicale examen plaats hebben naar de volgende orde:

Dogmatiek I-II — Ds. G. Lubbers

Dogmatiek III-IV — Ds. A. Cammenga

Dogmatiek V-VI — Ds. M. Gritters

Belijdenisschriften — Ds. W. Verhil

Kennis der Heilige Schrift — Ds. A. Petter

Controvers — Ds. J. Vander Breggen

Practica — Ds. G. Vos

Deze examinatie zal des namiddags aanvangen om 1:30.

Welgelukzaligheid Van Den Rechtvaardige

Strikt en stipt genomen is deze titel niet correct als zij eenige gedachten wil dekken over de eerste twee verzen van den eersten psalm. Dan moest er eigenlijk staan: Welgelukzaligheden! En let dan ook op het uitroepingsteeken, want dat behoort wel degelijk bij "den zin des Heiligen Geestes" te dezer plaatse.

Er is echter een goede reden waarom onze nederlandsche overzetters toch het enkelvoud schreven. In de eerste plaats deden ze dat, omdat het meervoud van dit woord niet goed klinkt in 't hollandsch en, ten tweede, omdat de idee die dit meervoud wil uitdrukken alreede ligt in de opeenstapeling van termen: *wel, geluk en zalig* en óók in het achtervoegsel: *heid*.

Er is wel eens gezegd: alle vertaling is commentaar; en de waarheid van dit gezegde zien we ook hier. Want letterlijk vertaald moest er dan staan: *Vooruitgangen!*

Dat zit zóó: het woord, dat in den eersten psalm vertaald werd door: welgelukzalig, komt van een werkwoord, dat in letterlijken zin beteekent: recht zijn. Zoo wordt het gebruikt horizontaal van een weg die recht is en verticaal van dingen die recht op staan. Daarom kon het ook aanduiden de standvastigheid van een ding. In de tweede plaats, en dan schrijden we voort van de oorspronkelijke beteekenis tot het afgeleide, werd door dit woord aangeduid een richting in 't gaan. Een rechte richting en ook het bloote vooruitschrijden, het avanceeren werd uitgedrukt door dit werkwoord.

En zoo komen we dan eindelijk tot den overdrachtelijken zin van dit werkwoord. Als zoodanig beteekende het: vooruitgang, welzijn en eindelijk: gelukkig zijn.

Van dezen vorm, het werkwoord namelijk, is een zelfstandig naamwoord gevormd, dat altijd in het meervoud, als een uitroep en in den construeerenden vorm in de Heilige Schrift voorkomt. Zie, b.v. Deut. 33:29.

En zoo komen we terug op wat we aan het begin van dit stukje zeiden: letterlijk vertaald moest er staan: vooruitgangen! of: Gelukkingheden! En dan als een uitroep van verrukking.

De idee is, dat het den man van den eersten psalm altijd wel gaat, dat hij door en door gelukkig is, dat hoe of waar men hem ook mag aantreffen, hij steeds voorspoedig is. Wat in dit eene woord wordt uitgedrukt in den eersten psalm vindt ge bij Paulus in een heel vers: "En wij weten, dat dengenen die God lief hebben, alle dingen medewerken ten goede, namelijk dengenen die naar Zijn voornemen geroepen zijn". (Rom. 8:28).

Dit moest van meet aan zóó gezegd. Want, let wel, ge moet, b.v. in staat zijn om in verrukking dezen uit-

roep te gebruiken, neen, te zingen, bij Jeremia als hij in den modderigen put geworpen is en daar ligt te klagen. Ge moet Jesaja psalm 1 toezingen als de zaag hem in stukken rijt. Ge moet Jozef welgelukzalig roemen als hij in het vunjige kerkerhol zucht; bij Paulus en Silas kwinkelen van ongekend geluk als zij met bebloeden en gestriemden rug zich krommen in den stok. In benauwdheden van den diepen nacht des lijdens moet ge bij het bed van Uw boezemvriend kunnen staan en hem toezingen: Gij zijt vol van zaligheden! ook dan wanneer zijn stem stukt van smart en het doodsweet van zijn klamme voorhoofd leekt.

Hoe ter wereld is dat mogelijk?

Om het eenige antwoord te geven op deze vraag is het noodig, dat ik spreek van den diepen grond, fontein of oorzaak en van de onmiddellijke reden der welgelukzaligheid.

De grond is één. De reden is drie-zijdig. Eigenlijk twee-zijdig en die twee-zijdige reden heeft dan nog weer een eenige vrucht.

Doch de grond is één.

De grond voor de welgelukzaligheden des rechtvaardigen is God.

Bij den eersten oogopslag schijnt het vreemd als we eerst gaan spreken van den grond der zaligheid des rechtvaardigen. Het schijnt zelfs vreemd, *dat* we spreken van zulk een grond. Het schijnt wel, dat de eerste psalm zulk een grond niet kent. Oppervlakkig beschouwd zou men verwachten, dat er slechts gesproken zou worden van de reden. En die reden is dan: de man is zalig want hij haat het kwade en kleeft het goede achteraan.

Ik moet U echter verzekeren, dat al zulk verklaren eenvoudig valsch werk zou zijn. Het resultaat zou dan wezen, dat ge juist *Gods Woord* niet hooren zou. Ge zoudt dan de fout begaan om met den zoogenaamden verklaarder van dit woord aan te zien wat voor oogen is, in plaats van door te dringen tot het fundament der dingen, het fundament ook van de zaligheden des rechtvaardigen.

Dat fundament is God.

Deze man is zalig, zegt de pseudo-verklaarder, omdat hij het goede bemint en het kwade haat. Goed. Maar dan vraag ik op mijn beurt: hoe komt het, dat deze man zulks doet? Waar komt het vandaan, dat er zulk een diepgaand verschil is tusschen de menschen? De tekst spreekt van goddeloozen, zondaren en spotters. En ook van den rechtvaardige. Een derde soort is er niet. En dit diepgaand verschil is zóó groot, dat de psalm zegt hoe straks de rechtvaardigen vergaderd zullen worden in den oordeelsdag en dat ze zullen kunnen staan voor Gods troon, terwijl de goddeloozen zullen voortgejaagd worden als het kaf. Het eene soort gaat naar de hel en de anderen gaan naar den hemel. Waar komt dat vandaan?

En dan is het eene antwoord: God. Dat komt van God.

En dat kunt ge ook in den psalm zelf lezen. En dan wel in twee plaatsen. Als de psalmist aan het einde is gekomen van zijn beschouwing over de menschen die in twee kampen leefden, stierven en ten slotte de eeuwigheid zullen doorbrengen, hetzij vergaderd als rechtvaardigen of voortgezweept eeuwiglijk gelijk kaf voor den wind, dan komt hij ten slotte bij den grond dezer zaak als hij zegt: Want de Heere kent den weg der rechtvaardigen, maar de weg der goddeloozen zal vergaan.

Daar ligt alles in. God kent den weg des rechtvaardigen.

Ge gevoelt direkt, dat we hier te doen hebben met beeldspraak. Wat is de weg des rechtvaardigen? Het antwoord is niet moeilijk als ge de Heilige Schrift eenigszins kent. Weg, pad en gangen zijn woorden die in overdrachtelijken zin toegepast worden op het leven des menschen. Daar zit in, dat de mensch zich voortbeweegt van de wieg tot de stervenssponde, van kind tot grijsaard; tweedens, dat er richting in zijn leven zit, juist zooals er richting zit in een weg; en ten slotte, dat die weg ergens op uitloopt: er zit ook doel in een weg. En tezamen genomen hebt ge in den weg des menschen het volle leven van den mensch. Het leven van den mensch, insluitende het harteleven, zoowel als de openbaring van dat hart in woorden en daden.

Het leven van den rechtvaardige nu, kent God. Hier ligt een andere vraag: wat beteekent het als de Schrift zegt, dat God dien weg des rechtvaardigen kent? Kennen is een rijk woord. Het is zóó rijk, dat het gebruikt wordt om uit te drukken de eeuwige liefde Gods voor Zijn uitverkoren volk en dan zoo, dat dit kennen Gods aangegeven wordt als bron der voorverordineering. De Heilige Schrift stelt de uitverkiezing zóó voor: eerst kende God Zijn volk en in die kennis heeft Hij hen voorverordineerd om den beelde Zijns Zoons gelijkvormig te zijn. (Rom. 8:29a).

Hier zien we dus, dat de welgelukzaligheid van Gods volk rust op den grond van Zijn voorkennis der eeuwige liefde Gods. God kende den weg der rechtvaardigen in de kennis der liefde. En dat van eeuwigheid.

Dit brengt ons tot de tweede plaats in den psalm die ons leert, dat de *grond* hunner zaligheid in God is. Dat ligt in hun naam. En die naam is *rechtvaardige*. Daar is ook een nauw verband tusschen de uitspraak, dat God den weg des rechtvaardigen kent en dat hun naam *rechtvaardige* is. Het laatste geeft inhoud aan het eerste. Of, nog duidelijker uitgedrukt: het laatste is uitvloeisel van het eerste. Het laatste bewijst het eerste. De eeuwige voorkennis der liefde Gods ten overstaan van den weg des rechtvaardigen komt hierin uit, dat die weg een rechtvaardige weg is.

Nu geeft de Schrift een twee-zijdig antwoord op de vraag: wat beteekent het als de mensch rechtvaardig genoemd wordt. Dan kan er sprake zijn van de rechtvaardigheid die de onze is door het geloof, gebaseerd op de verrijzenis van Christus en uitgedacht van voor de grondlegging der wereld door God (respectievelijk: Rom. 5:1; Rom. 4:25b; en Dan. 9:24b ("en om een eeuwige gerechtigheid aan te brengen")); of er kan sprake zijn van de rechtvaardigheid die vrucht is der wedergeboorte en ethisch van aard is. In dien tweeden zin vindt ge de bewijspplaatsen in het boek der Psalmen doorgaand, niet altijd (b.v. Ps. 32:1, 2); en in het boek der Spreuken van Salomo, waar doorgaand sprake is van de rechtvaardigheid van Gods volk als een deugd en daarom ethisch.

Voor we verder gaan, moet er nadruk op gelegd, dat de ethische deugd van rechtvaardigheid in den Christen altijd stoelt op de rechtvaardigmaking die juridisch is en een gave is van loutere genade door het geloof.

Nu lijdt het geen twijfel, dat in den eersten psalm sprake is van de ethische deugd der rechtvaardigheid in den Christen. Dat is duidelijk uit vers 1, 2 en 3. Hij wijkt van het kwade, vers 1; hij kleeft het goede aan, vers 2; en hij geeft een goede vrucht, vers 3. Hij *handelt* rechtvaardiglijk.

En als ge nu in gedachte brengt, hoe we hierboven aantoonde dat de ethische deugd van rechtvaardigheid stoelt op de juridische rechtvaardigheid die uit God is, door Christus bewerkstelligd en door het geloof geschonken, dan zult ge met mij zien, dat de grond der welgelukzaligheid van dezen man wel degelijk God is en niemand meer. God kent zijn weg, dat is, zijn leven, in eeuwige liefde; en die liefde voor zijn leven wordt geopenbaard, doordat God, nadat Hij hem rechtvaardigde in Christus, ook de rechtvaardigheid schonk als deugd.

De conclusie is: God is de grond van de welgelukzaligheden der rechtvaardigen.

Nu de twee-zijdige reden, d.w.z. reden voor zijn welgelukzaligheid.

Hij wijkt van het kwade.

Vers 1 leert ons dat in drie stadia: hij wandelt niet in den raad der goddeloozen; hij staat niet op den weg der zondaren; en hij zit niet in het gestoelte der spotters.

Dit is een verschrikkelijke beschrijving van de goddelooze menschen. Verschrikkelijk, eerst al, vanwege de beschrijving van hun leven. Maar ook, omdat er opgang, of liever, neergang te bespeuren is in hun leven.

Een goddelooze raad is een vreeselijk begin. Want dat is het begin des levens. Een raad legt nadruk op het denken, het redeneeren, het plannen beramen en rust op het zien der dingen, dat om een oordeel roept.

De goddeloozen zien de dingen en hooren de dingen, hetzij die goddeloozen in de wereld leven ver van de openbaring van het Koninkrijk Gods of wel zooals ze leven temidden van Israel. En dan is die raad altijd goddeloos. Alle hun gedachten zijn dat er geen God is. Of: al het gedichtsel der gedachten zijns harten is te allen dage alleenlijk boos. (Gen. 6:5). Dat is de raad der goddeloozen.

Nu is de rechtvaardige welgelukzalig, omrede hij niet in dien goddeloozen raad wandelt. Dat wil zeggen, dat hij geen begeerte heeft tot zulk denken en redeneeren. Hij ziet de dingen ook, doch hij verklaart de dingen anders. Hij verbindt alle dingen aan God. Misschien wordt het beter uitgedrukt door te zeggen, dat hij in alle dingen God ziet, zoodat alle zijn gedachten zijn dat er wel een God is. Daardoor is zijn raad zoo ongeveer aldus: "Daarom, hoe kostelijk zijn mij, o God! Uwe gedachten, hoe machtig vele zijn hare sommen! Zoude ik ze tellen, harer is meer dan des zands; word ik wakker, zoo ben ik nog 'bij U.'" Ps. 139:17, 18. Misschien wordt dit nog duidelijker gezien in Psalm 16:7-9, waar de psalmist zegt: "Ik zal den Heere loven, die mij *raad* heeft gegeven; zelfs bij nacht onderwijzen mij mijne nieren. *Ik stel den Heere geduriglijk vóór mij*; omdat Hij aan mijne rechterhand is, zal ik niet wankelen. Daarom is mijn hart verblijd, en mijne eer verheugt zich; ook zal mijn vleesch zeker wonen." En dan is het hart van dezen raad des rechtvaardigen: "Ik stel den Heere geduriglijk vóór mij!" Daar hebt ge het geheim van den raad des rechtvaardigen. Juist omdat hij God steeds voor den aandacht heeft in het bezien en het beluisteren van alle stemmen, leeft hij anders dan de goddeloozen. Hij bezieet en beluistert alle dingen in het licht van Gods Eigen aangezicht en dat Aangezicht is Christus Jezus.

Tweedens, staat hij dan ook niet op den weg der zondaren.

Het eene volgt op het andere.

Uit een goddelooze raad volgt, dat men gaat staan op een zondigen weg. Nu is het eigenaardige van een weg der *zondaren*, dat in dit laatste woord het negatieve resultaat zit van een goddelooze raad te hebben. Als Uw raad is, dat er geen God is waar ge mede te rekenen hebt, kunt ge er op rekenen, dat Uw leven niet beantwoorden zal aan het van God gestelde en afgeëischte doel. Dat ge, om nu het woord te gebruiken van den tekst: het doel gaat missen. Want dat is de letterlijke vertaling van het woord *zonde*. Een zondaar is iemand die het doel mist. En een weg der zondaren is een weg die gekenmerkt wordt door het missen van het doel. En dat doel is: God te loven, God te dienen, met God beginnen en eindigen, naar God toe te gaan, en eeuwiglijk in Hem te rusten. En te gaan staan op zulk een weg is de dwaasheid gekroond. Dat doet echter de rechtvaardige niet. Hij staat op den weg die naar God loopt. En dat is weer Christus Jezus. Hij heeft gehoord in den raad dien God hem gaf, dat

Jesus Christus de weg, de waarheid is en het leven. En hij gaat staan op dien Weg. Door waarheid en leven gaat het voorts naar God toe. Zijn weg wordt gekenmerkt door Christus Jezus. Al zijn doen en laten is de lof des Heeren. Hij prijst en roemt en verheerlijkt hem, ook al moet hij tranen vermenigvuldigen met smart in diepen nacht. En in de derde plaats, hij is welgelukzalig, want hij weigert om in het gestoelte des spotters te gaan zitten.

Dat zitten in het gestoelte des spotters is het einde van het dwaze leven der goddeloozen. Dat is zijn hemel. Men gaat zitten om te rusten en te genieten van wat uit den raad, door den weg verkregen werd. Zijn raad was goddeloos; daarom was zijn weg dwaas en liep niet op God uit; en zijn einde is dan dat hij uitbarst in den schaterlach van den zot. Het is toch al te kluchtig! Wat hebben we een schik. "Komt herwaarts, zeggen zij, ik zal wijn halen, en wij zullen sterken drank zuipen; en de dag van morgen zal zijn als deze, ja grooter, veel treffelijker!" Jes. 56:12.

Ziet ge, dat doet de rechtvaardige niet.

Hij rust ook wel; hij gaat ook wel zitten in een gestoelte, neen, hij vliet zich neer in zoeten rust, doch hij spot niet. Van jongs aan hoorden we het al: ge moogt niet spotten!

Wat dan?

Hij heeft van uit zijn raad gewandeld in Christus Jezus en God gezien. Voorts hoorde hij de beloften en in die beloften rust hij. Hij ziet door het geloof de eeuwige armen die onder hem zijn en rust in vrede. Zijn slaap is lieflijk; hij ontwaakt en zegt: ik ben nog bij U, o mijn God!

Ik zeg U: die man is welgelukzalig.

Die andere zijde der reden van zijn welgelukzaligheid is positief uitgedrukt in het tweede vers. Zijn lust is in des Heeren wet, en hij overdenkt Zijne wet dag en nacht.

En ik verzeker U, dat dit hem welgelukzalig maakt.

Hij heeft zijn lust in Gods wet. Hoe schoon uitgedrukt! Uw lust is Uw leven. Het diepste begeeren en willen van Uw hart; de diepste roerselen van Uwe gedachten en overleggingen van Uw verstand zijn Uw lust. Uw lust is datgene wat ge najaagt en ten koste van alles wilt hebben als het Uwe.

In den rechtvaardige is die lust des Heeren wet.

Ook behoeft U dat niet te verwonderen. Hij is geboren uit God. De rechtvaardige is die man die het leven van den VerbondsGods deelachtig is. God is zijn Vader in Christus Jezus. Is het dan wonder, dat hij Gode welgevallig wil zijn? Hij heeft het gehoord in duizende stemmen en variaties van lieflijk zingen: Weest dan navolgers Gods, als geliefde kinderen en wandelt in de liefde. . . . En dat is de wet Gods. Die wet Gods zegt: Hebt lief Uw God boven alles en Uw naaste als Uzelven. Die wet eischt het leven der

liefde den ganschen lieven dag. En dat wil hij doen. Hij wil zelfs lieven die hem haten en vervolgen en liegende alle kwaad van hem spreken.

Om dat nu beter en steeds beter te kunnen doen maakt hij die wet tot zijn bedenkingen bij dag en bij nacht. Hij bestudeert die wet en luistert naar haar klanken, want hij weet, dat al naar mate hij in die wet wandelt hij meer en meer den beelde des Zoons gelijkvormig wordt. Want het was Christus 'eten en drinken om Gods wil te doen.

En zulk leven maakt niet alleen welgelukzalig, neen, zulk leven is welgelukzaligheid. Het doet pijn om te haten en hatelijk te denken en te spreken van God en den naaste. Het is zaligheid om te wandelen in de liefde.

Eindelijk is er nog een vrucht.

Die vrucht wordt vertolkt door den psalm in verschillende termen. Hij zal zijn als een boom die aan waterbeken geplant is. De Heilige Geest zal hem in steeds grooter mate geschonken worden zoodat de bloesems en vruchten straks verschijnen tot lof van den grooten Tuinier. Die komt om de vrucht te verzamelen van Zijn eigen werk. Al wat hij doet zal wél gelukken. Hij eindigt in den hemel, want de psalm spreekt van een vergadering der rechtvaardigen.

Van die vergadering weet ik niet veel. Daar zal ons 't goede van Uw woning verzaden reis op reis. . . . Er zijn meer van die klanken. Ik weet er niet veel van. 't Is zoo overweldigend schoon en heerlijk, dat er geen menschelijke stemmen zijn die dat lied hier op aarde kunnen zingen. Aardsche woorden en zinnen zijn er niet om die welgelukzaligheid te uiten.

'k Hoorde van Paulus, dat het niet oorbaar is.

Slechts dit mag ik den psalmist nazeggen: Welgelukzaligheden! dien man die niet wandelt in den raad der goddeloozen. . . .

Welgelukzalig, want zijn lust is in Gods wet. . . .

Welgelukzalig, want God kent hem en zijn weg. . . .

Welgelukzalig, want hij is "safe in the arms of Jezus!"

G. V.

IN MEMORIAM

On the morning of July 25, 1939, it pleased our heavenly Father to take unto Himself our dear husband and father,

HENRY B. KAMPS

at the ripe old age of 78 years.

May we ever be thankful for all the Lord gave us in him during his life, and may we receive grace to be truly submissive now that the Lord has taken him home.

the bereaved Widow and Daughter,

Mrs. Henry B. Kamps

Mrs. S. Schipper, nee Kamps

Samenspreking Onmogelijk?

Aldus staat de zaak van uit het oogpunt der leiders in de Christelijke Gereformeerde Kerken ten onzent. Neen, we bedoelen niet hiermede, dat iedere voorganger in genoemde kerken zich heeft geopenbaard op dit punt, maar wel, dat wat we in de kerkelijke bladen te lezen kregen het er op aansturen, om het onmogelijke daarvan aan te toonen. Het eigenaardige van deze toestand is, dat men zich aldus heeft uitgesproken na het optreden van Dr. K. Schilder. Trouwens, alreeds voor de komst van den Kamper Hoogleeraar was het duidelijk, hoe men er in het geheel niet op gesteld was hem aangaande de kwestie der gemeene gratie te hooren. Een der bladen wees op het ongewenschte van zijn komst alhier en merkte hier bij op, dat, waar er wel eenige grond voor was den hooggeleerde op sommige punten te verdenken van wat al te dicht bij de Protestantsche Gereformeerden te staan, het minder gewenscht was hem nu te doen optreden. Daartoe werden kerkeraden en vereenigingen den raad gegeven hem niet te doen optreden. Het was immers beter eens de Generale Synode der Nederlandsche Gereformeerde Kerken af te wachten?

Deze veiligheids-zoowel als nuttigheids-maatregel moest naar het oordeel van den Kerkbladschrijver genomen worden, om *de rust* der Kerken te bestendigen. Precies uit te maken, waar al die bangheid van daan kwam, is niet zoo gemakkelijk. Of er wellicht een geheime correspondentie bestond tusschen de voorgangers hier en voorgangers aan de overzijde van den oceaan, werd alreeds door onzen hoofdredakteur gevraagd. Maar gelijk altijd, het antwoord kwam niet. Vast staat, dat er correspondentie gevoerd is en het waarschuwend woord geweest is; denk er om, want vraagt ge mij of Dr. Schilder wel Gereformeerd is, dan kan ik helaas dit niet bevestigend beantwoorden. Want hij is het niet in den zin waarin wij het opvatten. En dit kwam nog wel van iemand, die zelf nog nooit uitblonk in Gereformeerdheids-zin.

Wat wel ons doel is deze dingen te memoreeren? Eenvoudig dit, dat maar het bovengestelde opschrift het duidelijk is en het hoe langer hoe duidelijker moet worden, dat het onmogelijke van samenspreking met ons Protestantsch Gereformeerden alleen te verklaren uit de onwilligheid van Christelijk Gereformeerde zijde.

Daartoe werden dan ook van die zijde allerlei pogingen in het werk gesteld om het Kerkblad-advies zooveel mogelijk uit te voeren. Met heeft zich in allerlei bochten gewrongen om het optreden van den geleerde uit het Oude Vaderland onmogelijk te maken en bediende zich van allerlei middelen, die het karakter droegen van een boycot. Zeker, dat bleek volgens sommigen te meer noodzakelijk, om dat ook in Protes-

tantsch Gereformeerde kringen Dr. Schilder zou optreden. Dat kon eigenlijk al heelemaal geen goeds bewerken.

Maar Dr. Schilder en de commissie welke hem de invitatie had gezonden om alhier te komen, lieten zich door niets afschrikken. De Professor kwam en trad op. Hij sprak vrijuit en onomwonden. Hij sprak niet alleen voor de menschen die hun tehuis hebben in de Christelijke Gereformeerde Kerken, maar ook voor de Gereformeerden en voor onze menschen. Het maakte voor hem niets uit wie en wat zijn gehoor was. Het zij ter zijner eere gezegd, dat hij in dezen ook niemand naar de oogen zag of op eenige wijze getracht heeft een mouw te passen waar geen mouw te passen viel. En op de verschillende conferenties van predikanten ontving men de gelegenheid vragen te stellen en kon men op een antwoord rekenen. Nog eens zij het gezegd, dat we er ons in verblijd hebben den eerlijken en gullen, zoowel als geleerde te mogen hooren en te mogen spreken. Aan waarheidszin ontbrak het hem niet en wie met hem kennis maakte en hem volgde in zijn redevoeringen heeft voor hem niets anders dan hooge achting.

Ten spijt van al het geknoei is er met de komst van Dr. Schilder en zijn spreken in Amerika een vergadering belegd, die ten doel had om van de zijde der Christelijke Gereformeerden en die der Protestantsche Kerken een samenspreking te houden over de bepaalde punten, gelijk deze in 1924 zijn aangenomen. Het was op het aandringen van Schilder, om elkander te zoeken, met elkander te onderzoeken, indien mogelijk om met elkander te vereenigen. Gelijk bekend, werd deze vergadering in het voorjaar gehouden in het Pantlind Hotel te Grand Rapids, Michigan. Beide zijden waren voldoende vertegenwoordigd om een behoorlijke saamspreking mogelijk te maken. En niet alleen dat, maar er werd door Ds. H. Hoeksema ook voldoende materiaal op de tafel gelegd, waardoor voor deze en de volgende vergaderingen een vruchtbare discussie zou kunnen volgen en een rijke oogst kon worden verwacht. Met het oog daarop had Dr. Schilder zijn uiterste best gedaan de beide partijen bij elkander te brengen. Zelfs sprak hij het onverholen uit, dat het hem een reden tot blijdschap was, bij deze eerste vergadering tegenwoordig te zijn en dat onderlinge bespreking hem moed gaf voor de toekomst. Wat er echter aan ontbrak was de gewillige geest der aanwezige Christelijke Gereformeerden om tot samenspreking te komen. Weliswaar, een der redenen, die men opgaf, was het niet voorbereid zijn hunnerzijds tot een degelijke bespreking der zaken, die men wist, dat op deze vergadering aan de orde zouden zijn. Ik kan het niet verhelen, dat het vergaderen in het Pantlind Hotel meer ging om Dr. Schilder ter wille te zijn dan iets anders. Behoeftte om saam te spreken? Maar men dacht toch, dat Ds. Hoeksema veranderd was in zijn zienswijze? De opmerking werd aldaar gemaakt, dat men *dat* eigenlijk

verwachte. Jawel, door een der tegenwoordigen werd de opmerking gemaakt, dat, schoon het geleverde referaat een meesterstuk was, eigenlijk enkele teksten door den referaat hadden moeten behandeld worden. Nota bene, alsof er klas of krans zou moeten worden gehouden waar student Hoeksema eens aan den exegetischen tand zou worden gevoeld. Alsof de bespreking van enkele teksten het zoogenaamde dogma der gemeene gratie tot een gewenscht einde konden brengen. Waar nog bijkomt, dat de broeder zelf alle gelegenheid zou kunnen verkrijgen om *zijn* exegese te leveren van de teksten was het niet mogelijk een bespreking te houden want de broeder verdween kort daarop (iets dat eerder op den dag door hem werd medegedeeld). En is er dan een ander, die de opmerking maakt "wij hebben niets nieuws gehoord, dat alreeds niet eerder door Ds. Hoeksema is gezegd", dan schijnt de vergadering ten einde gekomen te zijn, waarop echter onze geëerde Nederlandsche gast antwoordde, dat hij althans zich verblijd heeft en kan concludeeren, dat er geen sprake kan zijn van Anabaptisme bij Hoeksema en hij dingen heeft gehoord in het referaat, die hem weldadig aan deden en beter verstaan gaven van de dingen waarover de laatste jaren geschreven en gesproken is.

Of die vergadering dan het bewijs leverde, dat samenspreking onmogelijk is? Ons antwoord is daarop bevestigend. We hebben niet het oog op het lezen van de krant, dat de plaats van bespreking innam. Maar wel hebben we het oog op hetgeen volgde. Want feit is, dat na afloop der vergadering een der aanwezige leeraren de opmerking maakte en een verklaring gaf van het stilzwijgen der Chr. Geref. broeders. En die reden is, "*dat wij de Drie Punten handhaven, het met elkander niet eens waren en het daarom hier zou gebleken zijn, dat wij met elkander in botsing zouden komen*". Natuurlijk. Want het is toch maar waar, dat algemeene opinie omtrent het genoemde leerstuk bij bespreking juist verdeeldheid openbaart, waar men eenheid zou mogen verwachten. Na vijftien jaar zou er althans verwacht mogen worden, dat het nu eens duidelijk was voor een ieder, waar men niet wist, *wat* gemeene gratie was, en wel wist *dat* het er was, waarin *dat* dan bestond.

De verdere geschiedenis bewijst dan ook hoe het voorloopig wel onmogelijk zal blijken om tot samenspreking te komen. Dit blijkt alreeds uit het feit, dat er geen tweede vergadering op de eerste gevolgd is, iets dat met algemeene stemmen werd besloten. Wij hebben een der leden van de Schilder commissie in Juni gesproken en gevraagd, ten tijde onzer Juni Classis-vergadering, of er nog een bijeenkomst zoude zijn, waarop we het antwoord ontvingen, dat er weinig of geen kans op bestond. Ook dat laat zich verklaren. Verklaren namelijk om dezelfde reden. En die reden is heel gewoon. "Er is bij ons geen eenstemmigheid". Verklaren, want Dr. Schilder vertrok en waarom hem

nog meer terwille zijn? Verklaren, want werd de Pantlind vergadering niet een miskraam genoemd in Chr. Geref. kringen? (De vraag is hier wel op zijn plaats en niet uit de lucht gegrepen). Verklaren, want Schilder, schoon niet Protestantsch Gereformeerd heeft zich nu juist niet zoo gunstig uitgedrukt ten opzichte van de Punten, niet in zijn lectures, noch in de Reformatie.

En ook is dit wel te verklaren uit nog een ander feit. Die gewenschte eenheid blijkt vandaag nog veel minder dan voorheen voor wie de Kerkelijke bladen leest. De schrijver van De Wachter, die op zijn manier dogmatische onderwerpen verwerkt en uitstalt, rekent Schilders beschouwing van Het Gemeen Mandaat tot de zijne en meent, dat dan pas de gemeene gratie tot zijn recht komt als men haar voegt bij de gemeene gratie idee van Dr. Abraham Kuiper Sr. (Ik mag wel even opmerken dit geheel en al in strijd te vinden met de leuze "Om een eigen Calvinisme te ontwikkelen en niet langer van Nederland afhankelijk zijn"). Doch afgedacht daarvan, is het den opmerksamen lezer niet opgevallen hoe ook tenslotte de Dogma-artikelen-rubriek in De Wachter er op aan gelegd is om slechts *één indruk* te laten en het den volke wijs te maken: Zie menschen, wij zijn nu aan het ontwikkelen van wat we jaren geleden hadden moeten doen en we zullen het u nu eens duidelijk maken, hoe je nog wel van een man als Schilder kunt leeren, maar Hoeksema, och, die denkt het alleen te weten en die moet bekeerd worden, al eer er ooit saamspreking kan plaats hebben". Exit Hoeksema. Dat is afgehandeld.

En afgedacht nu van het feit, dat ook deze mederedakteur van het kerkblad wel weet, dat ge de gemeene gratie idee van Kuiper en van de Drie Punten niet in overeenstemming kunt brengen met wat we *tot dusver* hoorden en lazen omtrent het Gemeen Mandaat, weet hij niet meer zelf geprotesteerd te hebben in '24 tegen het aanvaarden van de Drie stellingen, omdat men er nog niet rijp voor was? Het gaat toch niet aan om zoo maar even met een paar pennestreken te zeggen: we zullen Kuiper en Schilder even bij elkander plakken en dan hebben de solutie gevonden? Want nog al eer hij het zoo bedoelde, heeft hij aanstonds, en dat ongemerkt, Hoeksema aan Schilder verbonden, of. . . . Schilder en Hoeksema beide met een handgebaar afgevozen. De man is zijn tijd vooruit en tracht zelf een voorstelling te geven van Schilder's Gemeen Mandaat waarvoor, daar zijn we van overtuigd, ook Dr. Schilder hartelijk bedankt. Hoe we tot die conclusie komen? Eenvoudig, omdat hier dezelfde taktiek wordt gevolgd, die gevolgd werd met den Redakteur van de Standard Bearer, namelijk, om dingen te schrijven die onze Hoofdredakteur nimmer gezegd noch geschreven heeft, en waarvoor hij ook niet verantwoordelijk zoude willen zijn. Het blijkt ook hier uit, dat samenspre-

king uit het oogpunt der overzijde vooralsnog onmogelijk zal zijn.

En om nu voorloopig maar niet meer tevoorschijn te brengen en ons te bepalen bij wat we leerden uit die eerste vergadering belegd voor samenspreking (Pantlind Hotel) blijkt het niet glashelder als ge de beide Kerkelijke bladen (Wachter en Banner) met elkander vergelijkt, dat men in de Christelijke Gereformeerde Kerken noodzakelijk tot saamspreken zal moeten overgaan en dan pas met ons zal kunnen spreken en een eenheidsfront vormen?

Volgens den Banner-redakteur is er een zeer gevaarlijke kant aan de theorie van het gemeen mandaat in verband met de meene gratie idee. Deze schrijver heeft ernstig bezwaar tegen de wijze waarop Dr. Schilder en zijne discipelen de twee aan elkander verbinden. Daarbij komt, het schijnt soms, volgens hem, dat dit Gemeen Mandaat een substituut is voor de gemeene gratie en dat er meer nadruk moet gelegd op het *Gij zult* (hoort wel wat Kantiaansch) en het *Gij moogt*. In ieder geval moet dit allereerst onderworpen aan nauwkeurig onderzoek, want Schilder's voorstelling zal op die wijze (door meestal en met nadruk te spreken van het Gemeen mandaat) de Gemeene Gratie theorie verarmen. En als het zoo doorgaat tusschen de broeders dan zal er in de toekomst nog een vergadering moeten worden belegd van Protestantsche Gereformeerde zijde om de genoemde schrijvers te bewegen met elkander te spreken over hunne verschillen.

Duidelijk echter is dit wel, dat het er met samenspreking nog niet zoo best bij staat. De leiders zijn het met elkander niet eens, zijn het ook in den grond der zaak met Schilder niet eens en zullen het voorloopig ook met ons niet eens zijn.

W. V.

NOTICE

The annual meeting of the R.F.P.A. (Standard Bearer) will be held Thursday, September 21, at 7:45 P.M. New board members will be elected from the following nomination: W. Koster, F. Pipe, R. Schaafsma. Rev. H. Veldman, B. Woudenberg and A. Wychers. All members and readers are requested to attend this meeting. A new proposal of operating our Society will come up for discussion. Rev. H. Hoeksema will deliver a speech. Opportunity will be given to pay membership or subscription fees. Collectors will be present at 7 o'clock.

The Board.

Young Peoples' Societies Convention

With the permission of our Editor-in-chief, the undersigned has been instructed by our Convention to give a report in our Standard Bearer, concerning the latest activities and undertakings of our youth as they are organized into various Societies. We sincerely thank our Editor for this allotted space.

Our first National Convention of Young People's Societies was held August 2 and 3, in the auditorium of our South Holland Church. A year ago the desire was expressed by members of the South Holland Society to unite more closely the young people's societies, and immediately a committee was appointed to study the matter and work out a program for action. The fruit of this preliminary work was our convention and the recent organization of a National Federation on a permanent basis. This result was very gratifying, and we may at the outset of this report say that the convention was a fine success from every point of view, and the Lord was surely with us.

After having come from far and near, 114 young people were registered although only four delegates from each Society were officially designated to be present. Pella, Oak Lawn, Fuller Ave., Young Men's Society, Talitha, also of Fuller Ave., Hudsonville, Holland, Hope, and South Holland were officially represented, and Oskaloosa, Creston, and Kalamazoo had unofficial representatives, however the latter were given advisory votes.

The first session was of an introductory nature; for the main point of business was an address given by Rev. G. Lubbers. This session took place on the evening of August 2, under the chairmanship of Rev. L. Vermeer. A fifteen minute Psalter songservice, guided by both organ and piano, opened the meeting. After prayer and scripture reading, the speaker addressed us for nearly one hour on the subject, "The Days of Our Youth". This theme he divided into three main parts, namely, the period of youthful activity, the period of youthful preparation, and the period of youthful guidance. (This address, to which the public was invited, we deem worthwhile to be published in our Standard Bearer). The speaker stressed the fact that youth is characterized by activity, and the 'do-something' spirit. Always youth, whether wicked or godly, is intensely active, and this activity prepares him for life. Life, not in the narrow sense of the word, but life in all its spheres, as that life gradually unfolds itself when youth grows up into man- or womanhood. Because this youthful activity cannot be stifled or checked, it prepares us for all of life; therefore youth must be guided into the proper channels. A fitting example used by the speaker was that of a stream or river. If we attempt to dam the stream, the results will be to send the water into all directions, overflow-

ing its banks completely, and thus running turbulent. Therefore, instead of damming the stream, it must be led into proper channels. Thus also the activity of our youth must be directed in the way of God's Covenant. Truly this was an edifying, instructive, and fitting address for our young people, as well as for the others present. Except for a short meeting after the speech, at which time badges were presented to the delegates and visitors, the meeting was closed by Rev. C. Hanko.

The following day, meetings were held from 9:45 A.M. to 5:00 P.M., with an hour and a half lunch intermission. Rev. L. Vermeer was President, pro tem, until the voting of an executive board. Members elected were: President—Homer Kuiper; Vice-Pres.—Pernela Poortinga; Secretary—Alice A. Van Baren; and Treasurer—James Kuiper. Also a committee was voted to draw up a constitution and submit it to the next convention. This committee consisted of Margaret Schippers, Harriet Doezema, Betty Van Dellen, and Homer Kuiper. The following temporary resolutions were passed on to this committee: (a) The basis of this convention is the Word of God as expressed in the Three Forms of Unity; (b) The purpose of this convention is to unite all Protestant Reformed Young People's Societies to work in close unity and in this manner secure a sense of solidarity in order to seek the mutual edification and development of talents as becomes Christian young people; (c) Our endeavour is to maintain with united front our specific Protestant Reformed character. Proposals of both South Holland and Fuller Ave., Societies to establish a permanent organization were enthusiastically passed. It was decided to ask the various societies for suggestions, to be submitted to the committee in re the constitution, as to a name for this new Federation. Also the invitation of the Fuller Ave., Societies to hold our next convention in Grand Rapids was accepted.

One of the outstanding decisions was the proposal for a paper of our own in which a uniform Bible study system could be printed for the benefit of all member societies. After considerable discussion it was decided to ask for a space in Our Church News, in order to have a department for Federation activities. The South Holland Society was given the responsibility to work out this plan and to do this in conjunction with the newly organized Western League of Young People's Societies and the present writer of our Young People's Department of the Church News. The following proposals were passed on to the S. H. committee for their consideration: (a) To choose one or more editors to write a few articles in connection with our Society life; (b) To see to it that each Society in the Federation contribute to this column; (c) To send a definite system of Bible-lessons to the various Societies for their approval or ratification. This decision was surely a

practical fruit of already stated purpose of our convention.

The advice of the committee in regards to financing the conventions in the future was adopted. The advice was: (a) That each society be granted three cents per mile expenses, (b) That each society, as its share of the expenses, be assessed eighty cents per member until the next convention.

Various resolutions were passed concerning the gratitude of the convention for the work done or favors shown. Motions of thanks were passed for the moral support of the Men's League through their reporter, Mr. A. C. Boerkoel, which was given this new venture of the young people, and also for the free publicity granted us by the Doorn Publishing Company.

Further, it was decided to appoint ministers of our churches to act as advisors at the future conventions. For the next convention the Revs. L. Vermeer and G. Lubbers were nominated by acclamation. Finally, it was decided that the secretary publish a complete report of the activities in the Standard Bearer and Our Church News. The main business session having come to a close, the afternoon meeting was adjourned. After the concept minutes were read and approved, Rev. G. Lubbers closed with thanksgiving.

We cannot, however, close this report without mentioning the grand time which was experienced by all the delegates including 114 visitors, during the evening "get-together" at the Roosevelt School parlors. Here we all enjoyed a finely prepared supper having been served by the young married ladies of our congregation at South Holland, under the able leadership of our caterer, Mrs. M. Smits. Included in this evening gathering was a program which consisted of various numbers rendered by the societies, and last, but not least, the community Psalter singing was enjoyed by all. Indeed this was a never-to-be-forgotten evening. Many acquaintances were made and a pleasant spirit prevailed which was fittingly expressed in the final song, "Blest be the Tie that Binds."

May this convention be the forerunner of many more and may the Lord our God continue to bless our Young People's Societies, so that we may be a rich blessing for our Protestant Reformed Churches, both now and in the future. God be with us till we meet again.

Alice A. Van Baren, Sec'y.

NOTICE—CONSISTORIES

The price of the copies of the Conference Speech of Rev. H. Hoeksema are 20 cents per copy. (Holland or English). Please order yours now.

The Board.

The Great Atonement

What was the special purpose and design of the great atonement? The view of writers in general is that the great sacrifice, as compared with the acts of expiation which from time to time were made through the year, was a more perfect sacrifice, so much so that by it the mass of sins for which the daily acts of expiations had but imperfectly satisfied was blotted out. Now this view, as was previously said, will not do. It is thoroughly Jewish. The Jews, it was pointed out, have such a saying among them, "That on the day of expiation all Israel was made as righteous as in the day wherein man was first created".

The right view is that the great atonement was instituted for the purpose of accentuating the truths set forth by the common sacrifices by blood, in particular by the sin-offering. In support of this statement, we direct attention to the following.

The great sacrifice was, to be sure, as well as the common sin-offering symbolical-typical. The victims for both sacrifices belonged to the class of domesticated animals. As to the action with the blood, on ordinary occasions, when the sin-offering had respect to a single individual, a ruler or a private member of the congregation, the shed blood was poured round about the altar and some of it sprinkled upon the horns of the altar—its prominent points of sacredness. If the offering was for the sin of the highpriest, or of the community, in addition to these actions in the outer court, the blood was carried into the sanctuary and sprinkled by the priest seven times before the vail of the holiest place and upon the horns of the altar of incense. But (as already has been explained in former articles) on the great day of atonement, the high priest, clad in the insignia of his office and freshly bathed, went with the blood of his own and the people's sin-offering in the inner room of the sanctuary—the holiest place—where he sprinkled with it the mercy-seat and the space in front of it.

There was then this variant action with the blood. As a result of each distinct action, that is, as sprinkled upon the horns of either of the altars (the altar of the burnt-offering or the altar of incense) or as sprinkled upon the mercy-seat of the ark, the blood was in Jehovah's presence before His face. Now its presence there, on the horns of the altar of the burnt-offering (the precinct of this altar, which stood in the outer court, was, as well as the precinct of the ark, the meeting place between Jehovah and His people) or on the mercy-seat of the ark, bespoke its acceptance by the Lord and declared that by its shedding sin had been expiated (symbolically). But of all these transactions, the one that spoke loudest was that of sprinkling the blood on the mercy-seat of the ark; for, as over this seat or lid the cloud hovered, it was especially upon this lid that

the blood was before the very face and under the very eye of God, as a blood accepted by Him as a covering for the sins of His people. How, therefore, its presence in the holiest place witnessed for the truth that it was with Jehovah that the offending nation had to do; that when sin was committed, it was *His* law that was being transgressed and *His* majesty that was being offended and that therefore it was also *His* justice that had to be satisfied and *His* wrath appeased and this solely by a sacrifice provided, accepted and approved by Him. How this shed blood, as carried into the very presence-chamber of God, witnessed for the truth that sin by it had been expiated—expiated so completely and perfectly that with it sinful man could come into the very presence of God and live.

Let us now compare the action with the flesh of the common sin-offerings with the action of the flesh of the great offering. As has been pointed out in former articles, when the sin-offering was for the common member or for the single ruler in the congregation, the flesh, with the exception of the fat, had to be eaten by the priesthood. When the offering had respect to the sin of the highpriest or of the whole congregation, then the flesh was carried without the camp and burnt in a clean place. The action with the flesh of the great offering—an offering comprised, as we have seen, of two goats—was as follows: the flesh of the goat that was killed and whose blood was brought within the vail, was carried without the camp and burnt with fire. Thereupon the live goat was brought, namely, the one on which the lot had fallen to be the scapegoat. Upon his head Aaron laid both his hands, confessed over him all the iniquities of the children of Israel, and all their transgressions in all their sins, putting them upon his head, and sent him away by the hand of a fit man into the wilderness.

Such was the variant actions with the flesh, the bodies, of the victims of these sacrifices. Now all these actions, the one as well as the other, signified the complete removal (symbolically) of guilt and thus the completeness of the reconciliation. But of all these actions, the one that spoke loudest was that of sending into the wilderness the live goat, laden with the expiated guilt of the whole congregation. It was especially by this action that the Lord declared unto His believing people that He cast all their sins into the deep sea.

The action with the fat was the same for both sacrifices. It was placed upon the altar and burnt with fire. In its state of burning it betokened the wholehearted and perfect devotion to God on the part of Christ and His people.

Then, finally, there was the ceremony of the imposition of hands—a ceremony that formed a part of the ritual of all the sacrifices by blood and that betokened, as has fully been explained, the transference of guilt from the offender to his innocent substitute. But in

connection with no sacrifice was this ceremony so expressive as when performed in connection with the great atonement; for then it was supplemented by the highpriest's confessing over the victim all the iniquities of the children of Israel and all their transgressions in all their sins.

With these comparisons before our mind, it is plain that the institution of the great sacrifice gave to the truth of the gospel an expression fuller and clearer than that given to it by the other sacrifices. More must be said. On account of the connection of this sacrifice with the holiest place, it could and did serve the Spirit as an instrument for signifying things that could but vaguely be suggested by the others. Into the holiest "went the high priest alone once every year, not without blood, which he offered for himself, and for the errors of the people: the Holy Ghost thus signifying, *that the way into the holiest of all was not yet made manifest*, while as the first tabernacle was yet standing." This scripture (Heb. 9:8) is of the greatest importance for our subject. It sets forth the real purpose and design of the great sacrifice in particular and thus of Israel's entire typical-symbolical service in general.

The sacred writer sets out (in the 9th chapter) with affirming that the first covenant had also ordinances of divine service, and a worldly sanctuary. There was a tabernacle made: the first, wherein was the candlestick, and the table, and the shewbread, which is called the sanctuary (the holy place); and the second, after the second vail, which is called the holiest of all, and wherein was the golden censer, and the ark of the covenant overlaid round about with gold, wherein was the golden pot that had manna, and Aaron's rod that budded, and the tables of the covenant; and over it the cherubims of glory shadowing the mercyseat. The writer declines to speak of these things "particularly", that is, to enter upon an explanation of their significance. To do so would not be agreeable to his purpose, which is to prove the dignity, pre-eminence, and efficacy of the priesthood and sacrifice of Christ above the sacrifices of the law. So he goes on to say that "when these things were thus ordained the priest went always into the first tabernacle (the holy place) accomplishing the service. But into the second went the highpriest alone once every year, not without blood; the Holy Ghost signifying," so the apostle continues, "that the way into the holiest of all was not yet made manifest, while as the first tabernacle was standing." Let us examine this scripture.

What the writer intends by the holies is the gracious presence of Jehovah, the especial residence of His glory, thus a blessed presence that can be the abode of such only who partake of God's nature. In this presence man was brought into being through his being created in God's image. From this presence he was ejected when he disobeyed the command. But there

was slain from the foundation of the world the Lamb. And He, His atoning sacrifice, is the only way out of the abyss of eternal hell to the holiest. Now the apostle does not say that while the first tabernacle was standing this way was not existing. This way did exist then, not *actually* but *virtually* so, and this because it was certain that Christ would offer Himself and because, on account of this certainty, the benefit of what He was to do was applied unto them of the old dispensation that did believe. That *this way* was *virtually* but not *actually* existent means that it was then not yet manifest, that is, it was not *directly* visible but only indirectly, through the medium of symbolical-typical institutions and transactions. Hence what the ancient believers gazed upon is not the way *as such* but merely its weak and dark shadow. The way *as such* was not to be seen and this by reason of the circumstance that the Lord Jesus Christ had not yet actually offered Himself unto God, nor made atonement for sin. Thus, whereas Christ is the way, the making manifest of this way was an act on the part of God that consisted in His actually exhibiting Christ *Himself* in the flesh and His sacrifice of Himself; secondly, in God's plainly declaring the nature of Christ's person and His mediation; and finally in His revealing the right and privilege which His believing people have and whereby they are led into His blessed presence,—the right, namely, to enter into the holiest by the blood of Jesus.

In fine, so long as the first tabernacle (temple) was standing, the way—Christ, His person, nature, and mediation—was not yet manifest. It was thus hidden. It formed the hidden mystery that was destined to be revealed. And the result of its having been revealed is not that it ceased to be a mystery but that it is now plainly manifest.

It was not yet manifest, whilst yet the first tabernacle was standing, had its station, that is, its state and use in the church. That it had until the death of Christ. Then, in the coming of the Holy Ghost, was laid the foundation, whereon a new way of worship was established; and the old was declared abrogated.

In the light of the explanation of the above-cited scripture, the reason of the institution of the great sacrifice is evident. This sacrifice was added to the others that the Holy Ghost might be in the possession of a superior instrument with which to signify that the way of the blood of bulls and of goats was but shadow and that thus the true way was not yet but eventually in God's own time would be made manifest. As an instrument for setting forth the truth concerning the things which are of the Spirit of God, this sacrifice excelled all the other offerings by blood. And it did so, because with its blood the high priest alone once every year went into the holy place. Being thus superior, the great sacrifice, together with the rites and ceremonies attending it, was especially the offering in connection with which God's believing people

could and did receive witness that they were righteous and, being righteous, had access to God's gracious presence. This statement is not in conflict with the assertion of the sacred writer that, while the first tabernacle was standing, the Holy Ghost was signifying that the way to the holiest was not yet made manifest. As was said, the writer means not to maintain that the way was not *virtually* made manifest. It was this; and therefore the ancient believers could and did have approach to God. This is abundantly evident from their prayers and songs of praise. The Old Testament believers were underprivileged only in this respect, that, whereas Christ had not yet been exhibited in the flesh, they had not the *way* as the direct object of their vision; and that, consequently, having, as they did, conscience of sin, they lacked that confidence toward God which is now the portion of New Testament believers. This way having been made manifest, it is now as plain as can be that believing people have the right to enter the holiest by the blood of Jesus. They should, therefore, now draw near, so reasons the apostle in the following chapter, in full assurance of faith. Let them do so.

The great sacrifice, to return to it, is still serviceable in the church. On account of the action with its blood—with this blood the priest went into the holiest—it formed of all the offerings by blood the clearest and most complete representation of Christ's mediation. It was therefore with an eye upon this sacrifice and its attending ceremonies that the apostle wrote, "But Christ being come a high priest of good things to come, by a greater and more perfect tabernacle, not made with hands, that is to say, not of this building; neither by the blood of goats and calves, but by His own blood he entered into the holy place, having obtained eternal redemption for us" (Heb. 9:11, 12). G. M. O.

Obadiah

The book of Obadiah is comprised of but one chapter of 21 verses. It is the shortest book in the Old Testament. Of the personal history of the prophet nothing is known. Some identify him with Obadiah mentioned in II Chron. 17:7, who was sent by Jehoshaphat to teach in the cities of Judah, but his identification is exceedingly doubtful. It is probable that the prophet was a native of Judah, for all his interests seem to be centered in the south.

The prophecy of Obadiah has been dated very early and very late. Some writers assign it to the ninth century, others to the fifth and still others to the fourth. The most probable date would seem to be soon after 586 and this for the following reason. The prophecy is a denunciation of Edom's hostility during the crisis

which resulted in the downfall of the kingdom of Judah. True, the historical books do not name the Edomites as taking an active part in the destruction of Jerusalem, but the Old Testament asserts over and over that the Edomites were bitter enemies of Israel; and it is evident from other allusions in exilic and post exilic writings that during the closing days of Judah's national existence the old hostile spirit revived. In Lamentations the prophet Jeremiah bids the daughter of Edom to rejoice and be glad over the fall of Judah; but he immediately adds a threat of vengeance (4:21); Ezekiel also announces the doom of Edom (25:12-14; 35:1-15); and in Ps. 137 the poet recalls with indignation the malice of the Edomites: "Remember, O Jehovah, against the children of Edom the day of Jerusalem; who said, Rase it, rase it, even to the foundation thereof." This spirit of hostility the prophet condemns in 11-14. Well has it been said that the curse upon Edom is "the one implication which breaks forth from the Lamentations of Jeremiah; it is the culmination of the fierce threats of Ezekiel; it is the whole purpose of the short, sharp cry of Obadiah; and the one warlike strain of the evangelical prophet (Isaiah) is inspired by the hope that the divine conqueror would come knee-deep in Idumaeen blood." This historical reference to the destruction of Jerusalem makes it highly probable that the prophecy in its present form comes from a period subsequent to the fall of Jerusalem in 586.

The prophet has a twofold purpose: To announce judgment upon Edom. By the announcement of the speedy overthrow of this enemy to bring comfort and hope to the cruelly wronged people of God. This twofold purpose is seen in the content of the book.

The prophet is charged with heavy tidings against Edom; for Edom sends an ambassador among the nations with the message, "Arise ye, let us rise up against her (Judah) in battle." But the Lord will thwart the scheme. The Lord will make Edom small and to be despised among the nations. Edom is proud and by his pride has been deceived. He thinks he dwells safely in the clefts of his high rocks, that from these rocks no one can bring him down to the ground. But let him not deceive himself; for though he exalt himself as the eagle and set his nest among the stars, the Lord will humble him.

Edom's destruction shall be complete. The things of Edom even the hidden things, will be searched out and carried away. The enemy will leave nothing. Edom thought to make himself strong by seeking alliances with the nations, but all the men of Edom's confederacy, the men that were at peace with him, have deceived him and prevailed against him. They that eat Edom's bread have laid a wound under him.

Edom's wisdom and might shall fail him utterly. The Lord shall destroy the wise men out of Edom; also his mighty men will be dismayed, to the end that every one of the mount of Esau may be cut off. The reason

of the judgment is Edom's violence against his brother Jacob. In the day that strangers carried away captive Jacob's forces, and foreigners entered into his gates, and cast lots upon Jerusalem, even Edom was as one of them. But Edom should not have looked on the day of his brother in the day that he became a stranger; neither should he have rejoiced over the children of Judah in the day of their destruction; neither should he have spoken proudly in the day of his distress. He should not have entered into the gates of God's people in the day of their calamity nor have laid hands on their substance in that day. Neither should Edom have stood in the crossway, to cut off those of Jacob that did escape; neither should he have delivered up those of Jacob that did remain in the day of distress (vss. 9-14).

From the description of Edom's crimes the prophet turns once more to the punishment. The Edomites are to be cut off forever; and the judgment will fall upon all nations. This announcement of doom upon the nations is followed by a promise of deliverance and restoration to Israel. There will be a remnant restored. Upon Mt. Zion shall be deliverance, and there shall be holiness. Saviours will arise in Zion, whose sway will extend over the mount of Esau, and over all will be established the rule of Jehovah.

These predictions of doom concerning Edom have been fulfilled with remarkable completeness. Said the Lord, "Also Edom shall be a desolation; every one that goeth by it shall be astonished, and shall hiss at all the plagues thereof. As in the overthrow of Sodom and Gomorrah, and the neighboring cities thereof, saith the Lord, no man shall abide there, neither shall a son of man dwell in it (Jer. 49:7-10, 12, 13, 15-18). Thus saith the Lord God, I will stretch out mine hand upon Edom, and will cut off man and beast from it; and I will make it desolate from Teman (Ezek. 35:1-4). The word of the Lord came unto me, saying, Son of man, set thy face against Mt. Seir, and prophesy against it, and say unto it, Thus saith the Lord God: I will stretch out mine hand against thee, and I will make thee most desolate. I will lay thy cities waste, and thou shalt be desolate (Ezek. 25:14, 15). And I will make thee a perpetual desolation and thy cities shall not return" (Joel 3:19).

These predictions have been literally fulfilled. The land of Edom was situated to the south of the land of Moab; and it extended southward to the eastern gulf of the Red Sea. Such is Edom's desolation, travelers tell us, that the first sentiment of astonishment on the contemplation of it, is, how a wide extended region, now a desert wilderness, could ever have been adorned with cities and tenanted for ages by a powerful people. Its present aspect would belie its ancient history, were not that history corroborated by the remains of walls and paved roads, and by the ruins of cities still existing in the ruined country. The whole country of Edom is

today a cheerless desolation. Of its large towns nothing remains but the broken walls and heaps of stones. But Edom's stronghold was Mt. Seir. In this region of rocky clefts were found Edom's strongest and best fortified cities. Here on the height of this mount and in the clefts of its rocks dwelt Edom securely, so he thought, "O thou that dwelleth in the clefts of the rock, that holdeth the height of the hill. . . . I will bring thee down from thence, saith the Lord. Also Edom shall be a desolation." It is evidently to these well fortified cities of Edom, that this particular prediction has reference. These cities, too, are desolate; but, though desolate, the signs of their former power and splendour remain. And these signs are: channels for carrying water, mausoleums of colossal dimensions, theatres with all their benches, capable of holding about three thousand spectators, dwellings, all cut out of the rock, out of the side of the mountain.

"There shall not be any remaining of the house of Esau. Edom shall be cut off forever" (Obad. 10:11).

The house of Esau did remain, and existed in great power, till after the commencement of the Christian era. The Edomites were soon after mingled with other tribes. In the third century their language was disused, and their very name utterly perished and their country itself was united to Arabia. Thus while, as also predicted by the prophets of God, the posterity of Jacob have been dispersed in every country under heaven and are scattered among all nations, the Edomites, though they existed as a nation for more than seventeen hundred years, have been cut off forever. There is not any remaining on any spot on earth of the house of Esau.

Of all Israel's adversaries, not one was so persistently and fiercely hostile as Edom. This can be explained. The father of the Edomites was Esau. And the twin-brother of Esau was Jacob, the progenitor of the Israelitish people. Esau was the firstborn. Thus by birth the right to the specific blessing of Abraham, which included the possession of Canaan, the covenant fellowship with Jehovah, and the progenitorship of Him—the Lord Christ—in whom all the families of the earth were to be blessed, was Esau's. But, being a profane man, he was devoid of longing for God. So in the hour of temptation he fell. Coming in from the field one day, faint with hunger—he had been hunting—he entered Jacob's tent and spied the lentiles that his brother was sodding. Craving food, he said to Jacob, "Feed me, I pray thee, with that same red, for I am faint." Jacob's reply was instantaneous, "Sell me this day thy birthright." Esau agreed. Since he was going to die, said he, what profit should this birthright do him. Was he jesting? Would he in afteryears keep him to his bargain? Jacob had his doubts. So he would have his brother swear. And he swore unto him. Thus did Esau "despise his birthright. Then did Jacob give him bread and pottage of

lentiles; and he did eat and drink, and rose up, and went his way."

How could Esau barter away this right of his for some food? The desire was strong in him to instantly appease his hunger, which was great. And being a profane man, he yielded. That he was well aware of the full content of the blessing is certain. This blessing must have been the one topic of conversation in Isaac's family. Though he was not the man to ponder the revelations made to the fathers, though he was devoid of grace to discern the things which are of the Spirit of God, he must have realized that what he spurned was in the final instance, not things on this earth but the heavenly.

Some years after, Esau on a day again came in from the field with the venison he had taken. This time he made straight for his tent to prepare for Isaac savory meat, such as he loved, and to bring it to him, that he might eat and that his soul might bless him, Esau, with the dew of heaven, with the fatness of the earth, with corn and wine, and pronounce him lord over his brethren. Esau was jubilant, for these things—earthly opulence and power—appealed to him mightily. Upon these things his affections were set; not upon God. And at that time these things belonged to the content of the blessing. The birthright therefore had attraction also for the profane Esau. True, he had sold this right; and the sale he had even clinched with an oath. But what had driven him was hunger. And besides, what was an oath? What is more, the value of what he had parted with was so out of proportion to value received—a little pottage—as to render the entire transaction void. Certainly Jacob must have realized at the time that he had been jesting. Thus Esau must have reasoned. So, as willingly ignorant of his past doing, he hastened to his father's tent with the savory meat he had made him. He craved the blessing. When therefore he heard Isaac say that Jacob had come with subtlety, and had taken away his blessing, his soul filled with anguish, and he cried with a great and exceeding bitter cry in the hope that Isaac, seeing his tears, would bless also him. Though his tears did not avail, he continued to cry—for this earth. To this cry Isaac responded with a curse. Said he to Esau, "Behold, thy dwelling shall be away from the fatness of the earth (so reads the text in the original), and away from the dew of heaven above; and (therefore) by thy sword thou shalt live, and shalt serve thy brother; and it shall come to pass when thou shalt have the dominion, that thou shalt break his yoke from off thy neck." The mountains in which Esau finally took up his residence are the most sterile deserts in the world. Thus Esau's dwelling-place was to be the very opposite of the richly blessed land of Canaan. War, pillage, and robbery, were therefore to support him in a barren country. He should serve his brother. And he did so. This prediction was fulfilled typically

in the time of David. By David Edom was conquered. However, under king Ahaz the Edomites liberated themselves entirely from Judah. But this liberation was the curse of God working itself out in Esau in his generations. For to be in submission to Jacob was fundamentally a blessing as Jacob was Christ.

Was the meaning of Isaac's prophecy concerning Esau fully understood by him? Did Esau realize that he had been cursed? Or did he imagine that his tears had actually availed and that thus after all he had received a blessing, greatly inferior to that bestowed upon Jacob, but still a blessing and not a curse? The latter must have been the case, so that Esau's hatred of Jacob after the discovery of the deception was due to his imagining not that he had been cursed but that he had been robbed of the only worthwhile blessing. This was the thought that remained with him in his conscious soul through the years. It continued to kindle his wrath. This thought he must also have imparted unto his posterity, with the result that through the centuries the people of Israel continued to stand out in the mind of Edom as a race of men by whose father it had been swindled out of its real heritage.

However in his more thoughtful moments Esau must have perceived that Isaac had pronounced no arbitrary blessing and that he could not have pronounced blessings at will, that thus, unbeknown to himself, he has blessed him whom God had appointed for the blessing. Isaac, at the time, had plainly intimated this in his reply to Esau's wailing. Esau had said, "Is he not rightly named Jacob, heel-catcher, supplanter?" "Shall he be allowed to get the advantage over me through his acting true to his name and nature—treacherously, with cunning and fraud?" To this Isaac answered, "I have made him thy lord. . . . with corn and wine have I sustained him: and what shall I do now unto thee my son?" Isaac had spoken according to truth. He had no more blessing for Esau. And previous to the making of this statement, he had said, "I have eaten of all before thou camest, and have blessed him. Yea, and he shall be blessed." Also Isaac's trembling had told Esau that his father was surprised most at the divine decision, which had revealed itself through Jacob's deception. Isaac was convinced that all along in the past he had been striving to forestall that decision, but that even through this striving God had caused His counsel to stand. Therefore he "trembled very exceedingly." Now through the years and centuries that followed, Edom was continually being shown, through God's fulfilling His promise unto the patriarchs, that Isaac had correctly affirmed, "Yea, and he shall be blessed", that thus he had made no mistake when blessing his second-born son. And from this it follows that the real reason of Edom's bitter hatred of Jacob was not that Jacob had taken away his blessing but that the Lord had selected Jacob for the blessing, which is equivalent to

saying that Edom's hatred concerned first of all God. Had God promised to give Esau of the dew of heaven, and the fatness of the earth, and plenty of corn and wine, he, in his profanity, would have been real pleased with God, and this without loving God and longing for Him. Esau could and did not love God; for God is holy and righteous, and Esau was a profane man. And herewith has been presented the fundamental reason of Esau's hatred of Jacob. The latter, despite his failing, was an upright man, a child of grace. Hating righteousness, Esau personally and in his generations hated God and His righteous servant. Esau loved wickedness. Therefore he also went out from before the face of the Lord and took up his residence in Mt. Seir. And his borders there were called "the borders of wickedness" (Mal. I). And finally, as we have seen, the Edomites liberated themselves entirely from Judah. So did Esau, in his generations, work out his own damnation.

But did not Esau in afteryears, again take Jacob to his bosom and place upon his brow the kiss of reconciliation? Not actually but only apparently so. True, as overpowered by a natural affection, Esau rushed forward and in the next instant was weeping on his brothers' neck. What a glorious display of nobility of character! But let us bear in mind that, as Esau understood it, this brother of his had declared by his manner of approach, that he repented of his past doings and craved the pardon of the victim of his guile; that further, he was of a mind to waive his claims to the right he had gained by his deception, was thus of a mind to receive him, Esau, as the elder brother, as the first-born in the house of his father and thus as the ruler, protector, and benefactor of the clan. Satisfied that Jacob had returned as a man of peace, instead of as a contender for the priority; feeling certain that Jacob was decided to pass under his wing; highly flattered by the obeisance he had made him, Esau's anger cooled, so that his natural affection could again assert itself. Esau's feet did not lose their swiftness for shedding blood, his mouth was not cleansed of its dreadful curses. What happened was that, whereas the reason for cursing and shedding blood had been removed, those feet were now swift to carry him into the arms of a brother who had fed his pride and flattered his vanity by crouching at his feet. G. M. O.

NOTICE

The consistory of the First Protestant Reformed Church of Grand Rapids, Michigan hereby announces that Classis East of the Protestant Reformed Churches will meet, D. V., September 27, 1939 at the above named church at 9 O'clock A. M.

M. Vander Vennen, Clerk.

Come Now, Let Us Reason Together

Come now, let us reason together, saith the Lord: though your sins be as scarlet, they shall be as white as snow; though they be red like crimson, they shall be as wool.

Isaiah 1:18.

"Come now, I pray. . . . It is the Lord speaking to His people. He bids them to come to Him that He and they may reason, dispute together, speak with each other, He with them and they with Him.

Mark the Lord's manner of speech. What eagerness it betokens! What yearning after His people! "Come now, I pray. . . ." It is, to be sure, a command to which the Lord here gives utterance. He cannot do otherwise than command, when addressing Himself to the will of His people, when making known to them what He would have them do. For He is God, the sovereign Saviour. But the command is here cast in the form of a petition. The great God is here beseeching. To what extremes He goes to speak comfortably to His people!

"Come. . . . Let us reason together. . . ." What may the Lord have in mind? What may there be to reason together about? The surroundings of this exhortation tells us. The Lord has lodged a charge against His people. "I have", says He to them, "brought up children, and they have rebelled against me." The Lord goes on to say, "The ox knoweth His owner, and the ass his master's crib: but Israel doth not know, my people doth not consider. Ah sinful nation, a people laden with iniquity, a seed of evildoers, children that are corrupters: they have forsaken the Lord, they have provoked the holy one of Israel to anger, they are gone away backward."

Such is the charge. "Come now, I pray thee, and let us reason together, saith the Lord: . . ." Reason together about what? For one thing, about this charge. It may be that the accused maintain that the charge is not true. In fact there were those who maintained just this. They said, not to the Lord's face but behind His back and to the face of His prophet by the mouth of whom He accused them,—they said, "We are god-fearing. We walk in the way of God's commandments. Consider this: We bring a multitude of sacrifices unto the Lord. We lay upon His altar burnt offerings of rams and the fat of fed beasts and the blood of bullocks. We appear before the Lord, thread His courts. We bring oblations and incense and keep the new moons and the sabbaths, keep the Lord's feasts and make many prayers". But what saith the Lord, "Your new moons and your appointed feasts my soul hateth. When ye make many prayers I will not hear: your hands are full of blood" (Isa. 1:15).

It may be, too, that the accused imagine that they

find evil in the Lord and that thus their apostasy was occasioned by his failing to do right by them. Or it may be that they are of the conviction that their evil conduct can be excused on other grounds. Whatever their reactions to the Lord's charges may be, let them go to God and talk over the matter with Him. Let them deny the charge in His very presence, if they have the courage; say to his face that they find evil in Him; utter their excuses in His very audience. "Come now, let us reason together, saith the Lord."

But can it be that this is what the Lord means? Does the Lord actually afford man the opportunity to appear before His throne in His presence to tell Him what evil he imagines he finds in Him? Is God willing to discuss with man the charges He has lodged against him or to allow man to present whatever ground he thinks he may have, on the basis of which he imagines that his sins can be explained or excused? Is this the construction to be placed upon the divine petition, "Come now, let us reason together?" It is indeed. In Scripture the Lord over and over appears as affording man, His people, the apostate, this very opportunity. By the mouth of the prophet Jeremiah the Lord said to His people Israel, "What iniquity have your fathers found in me, that they are gone far from me, and have walked after vanity, and are become vain" (Jer. 2:6). And the prophet Micah, speaking for God, makes this statement in the audience of the apostate Israel, "Hear ye, o mountains, the Lord's controversy, and ye strong foundations of the earth: for the Lord has a controversy with His people, and he will plead with Israel" (Micah 6:2). Mark you, a controversy the Lord has with His people, a dispute, debate, disputation. The accused may answer for themselves, deliberate with God on the charge that He has lodged. And He will answer them. How true this is appears from the questions that the Lord by the mouth of the prophet puts to His people, "O, my people, what have I done unto thee? and wherein have I wearied thee? testify against me" (Micah 6:3).

In the third chapter of the book of Genesis the Lord actually appears as reasoning with our first parents respecting their disobedience. To Adam, who together with Eve, has hid himself from the presence of the Lord, the Lord calls, "Adam where art thou". And Adam may reply and he does, "I was afraid, because I was naked." Then the Lord once more, "Who told thee that thou wast naked? Hast thou eaten. . . ." Adam may again reply. He does so. He has an excuse to offer, "The woman whom thou gavest to be with me. . . ." Amazing scene! The great God disputing with that ill-deserving speck of dust who had just turned his back to God and made common cause with the devil!

To Job the Lord said, "Gird up thy loins now like a man: I will demand of thee, and declare thou unto me.

(40:7). Job had asked for this. He has accused God of not doing right by him. It is well. Let him now sustain the charge if he can.

Why does God condescend to dispute with man? There is no iniquity in Him. His charges are unfaillingly true, His apparisal unerringly correct. Man is without excuse. It is the way of God to allow the accused to answer for themselves, in order that the accused one may never be able to say that he was condemned by the Judge of all the earth without a hearing.

Come now, I pray thee, let us reason together. . . . But can there be found a man who would dare to find evil in God and testify against Him? Do not the wicked set their mouth against the heaven ever? Do they not say, How doth God know? and is there knowledge with the Almighty? Do they not rage and imagine a vain thing and take counsel together against the Lord? But the exhortation under consideration concerns God's people. The Lord's controversy is with His people. They have forsaken Him. Why have they? Does the fault lie with God. Is there evil with Him? No, none whatever. He is righteous God, thrice holy. Yet even God's people do find evil in Him, in their carnal moments when they walk not with Him, or when God's doings perplexes and they stand not in their faith.

Asaph, seeing the prosperity of the kicked, was envious at the foolish. Then he said, "verily have I cleansed my heart in vain, and washed my hands in innocency. For all the day long have I been plagued, and chastened every morning." During their wanderings in the desert the children of Israel found iniquity with God over and over." Would to God we had died by the hand of the Lord in the land of Egypt, when we sat by the fleshpots. . . . For ye have brought us in this wilderness to kill this whole assembly with hunger." So they spake again and again. This speech was directed ostensibly to Moses but actually to God. The people of Israel persecuted God's prophets. What else did it mean than that they were angry with and found iniquity in God on account of His rebuking them by the mouth of His prophets for their sin?

"Come now, my people, let us reason together. . . . What have I done unto thee?" "Tell me. Come into my presence and testify against me, or let me hear the ground upon which you think your sin perhaps can be excused. Deny the charge to my face, if you think it untrue. And I will answer thee. Come now, let us reason together."

Let no one of God's believing people say that this speech of God, this exhortation, does not concern him. Finding iniquity in God. This God's believing people do as often as they murmur and complain on account of what God sends them in this life. How inclined they still are, when rebuked of God, to say that they have no sin, and to reason away their sin. How prone we are to become angry with God when rebuked of Him

for our sin. But our trouble is that in our carnal moments we murmur and complain and find fault with God, and deny that we are being rightly accused of Him, not to His face but behind His back, so to say, and to the face of His servants. When the people of Israel said, "Ye have brought us in this wilderness to kill this whole assembly" they were facing Moses and had their backs turned to God. But what they said was nevertheless meant for God's ears. But this, of course, is what they would never have admitted. And when we are angry with God and are finding iniquity in Him on account of His demanding of us by the mouth of His servants that we forsake our ungodly ways and turn to Him, we bring our fist down upon the head of him by whose mouth God rebukes and admonishes us. But that blow is really meant for God. But what we refrain from doing is to testify against God to His face, to face Him with our excuses, to find iniquity in Him in His very audience, to actually go to Him to have Him dispute with us about our sin, about that evil way in which we may be walking and concerning which we insist that it is not an evil way. But God says, "Come now, let us reason together. . . ." "I with thee and thou with Me'.

How now do those addressed respond? The carnal seed, the wicked, those devoid of grace, continue to set their mouth against heaven, to find iniquity in God. But this they will not continue ever. In the final judgment day these will be made to appear before the throne of judgment. They will then be in the very presence of Christ. And they will stand there mute and trembling and without one excuse. They will confess through their silence that God's charge is true and that He is righteous in His judgment. They will thus be testifying not against God but against themselves. But their confession comes to late. It does not spring from love but from fear that as to its essence is hatred of God. Such therefore perish everlastingly.

But there are God's believing people. By the mercies of God they say now in this life and they say it often, continually, Lord, we dare and desire not to dispute with thee. Thy charge is true, We have sinned against Thee. And we are without excuse. The fault is all ours. Thou art righteous God. O, our sins! If thou shouldst mark transgressions. . . . Lord, have mercy!

Now to such God says, "Though your sins be as scarlet, they shall be as white as snow; though they be red like crimson, they shall be as wool." This word He speaks in the hearts of His people. Through it he genders in them that confidence toward Him which they need. And they go then into the holiest and appear in His presence before His face not to testify against Him but to cry out His praises.

(To be continued)

G. M. O.